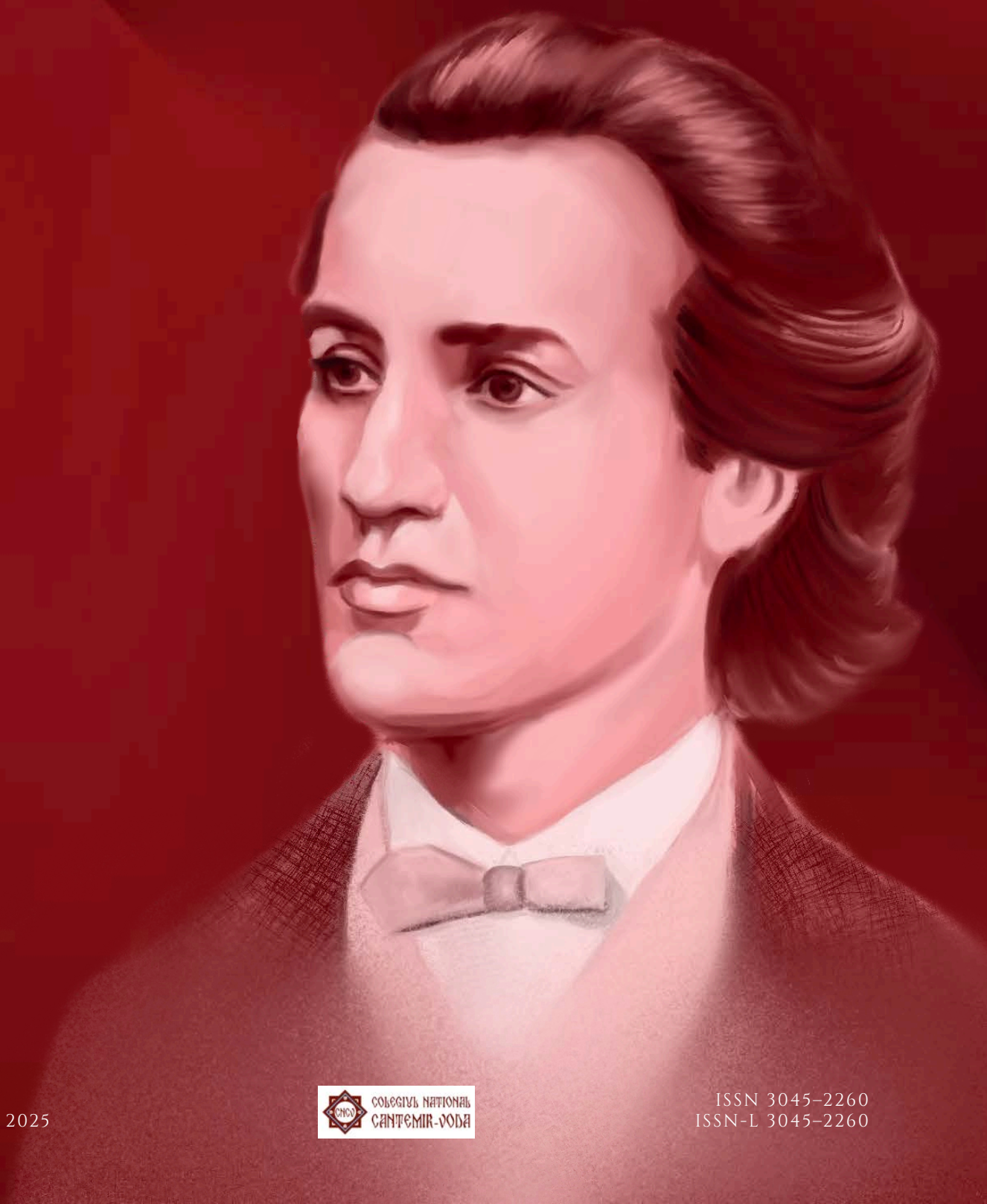

INOROG

NUMĂR ANIVERSAR:
CULTURA MEMORIEI – MIHAI EMINESCU

NR. 04
MARTIE 2025

ISSN 3045-2260
ISSN-L 3045-2260

INOROG

Revista „INOROG”

Numărul 04, Martie 2025

ISSN: 3045 – 2260

ISSN-L: 3045 – 2260

Colegiul Național „Cantemir-Vodă”, București

Director: Gheorghe Dogaru

Director adjunct: Maria Zamfir

Profesori coordonatori: Ionuț Crăciun, Dorinel Ranga, Iuliana Sofia Șerban

Redactor principal: Elena Mirela Duca

Tehnoredactor principal: Ilinca Mădălina Ungurean

Fotograf principal: Emma Elena Gheorghiu

Secretar de redacție: Eva Maria Ionescu

Gheorghe Dogaru
Director

Dorinel Ranga
Profesor Coordonator

Ionuț Crăciun
Profesor Coordonator

Iuliana Sofia Șerban
Profesor Coordonator

Eva Maria Ionescu, 9D
Secretar

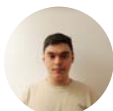
Ediz Isal, 11D
Reprezentant PR

Elena Mirela Duca, 11G
Redactor Principal

Maria Eliza Bîlnicu, 11D
Redactor

Radu Cristian Dumitru, 12D
Redactor

Elena Iarina Georgescu, 11B
Redactor

Teea Ilinca Militaru, 11E
Redactor

Sabina Elena Movileanu, 10E
Redactor

Andrei Onu, 10F
Redactor

Astrid Christiana Stan, 10F
Redactor

Monica Ioana Stanciu, 11D
Redactor

Elena Ioana Stănilă, 10A
Redactor

Irina Dobre, 10E
Corector

Siliva Oana Maria, 9D
Corector

CULTURA MEMORIEI: ÎNTRE TRADIȚIE ȘI VIITOR

Acest an ne oferă o oglindă ce vede întregul plan uman, surprinzându-ne la răscrucea dintre amintire și devenire – un altar al cugetării. Se împlinesc 175 de ani de la nașterea stelei –Mihai Eminescu pe bolta culturii române și 70 de ani de când compozitorul George Enescu a trecut în eternitate. Dedicăm această ediție memoriei și creației, două forțe care ne definesc și ne inspiră.

Cultura memoriei nu înseamnă doar comemorare, ci și o legătură vie între trecut și viitor, între moștenirea lăsată de marile personalități și viziunea noastră asupra lumii. În acest spirit, revista *Inorog* continuă să fie un spațiu în care tinerii liceului „Cantemir-Vodă” își exprimă gândurile, trăirile și pasiunile, transformându-le în literatură, artă și dezbateri culturale.

Inorog este despre cultură și arta de a fi liric, prin aducerea în prim plan a elevului cantemirist. Revista însumează ocupațiile elevilor din cadrul liceului, urmând diversitatea umană, prin cele mai simple trăiri; de la fotoreportaje, la articole filosofice, fiecare ocupându-și locul în sfera creației.

Într-o lume în continuă schimbare, adolescenții de astăzi își caută propriile repere. Ei sunt atrași de tehnologie, de dinamica socială, de idei revoluționare, dar în același timp resimt nevoia unei ancore culturale. Prin această ediție aniversară, ne dorim să oferim acel spațiu de reflecție, un loc în care să putem împleti tradiția cu viziuni noi, în care să putem vorbi despre Eminescu cu aceeași pasiune cu care discutăm despre realitățile și aspirațiile noastre.

În speranța unei reviste ce influențează spiritul cantemirist, în certitudinea unor viitoare generații care vor duce tradiția mai departe, țin să aduc un omagiu întregii echipe de redacție, de care această revistă este dependentă.

Lectură plăcută,

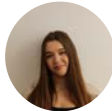
Elena Duca. MG

Ilinca Mădălina Ungurean, 11D
Tehnoredactor Principal
Ilustrator Copertă

Maria Elena Boanță, 9D
Tehnoredactor

Ioana Mangeac, 11G
Tehnoredactor

Eva Rădescu, 9D
Tehnoredactor

Adriana Burcea, 9B
Tehnoredactor

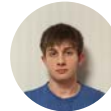
Briana Maria Nedelcu, 9D
Tehnoredactor

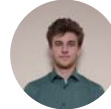
Cristina Alexandra Stocklosa, 10F
Tehnoredactor

Emma Elena Gheorghiu, 11E
Fotograf Principal

Robert Alexandru Boanță, 9B
Fotograf

Matei Comănescu, 11A
Fotograf

Ana Ecaterina Dumitru, 9D
Fotograf

Alexandru Mihăilescu, 11D
Fotograf

COLABORATORI

Elias Aad, 10B

Mara Ioana Andrițoiu, 11E

Erzsébet Bogács, 10D

Ștefan Laurențiu Borș, 10F

Darius Grigoriaș

Elena Lobodan, 11D

Alexandru Nicolae, 11G

Miruna Ioana Țiglea, 11D

CUPRINS

Eminescologie

În umbra Luceafărului - Jurnalistul Mihai Eminescu	06
Mihai Eminescu - Ultimul romantic european	08
Poezie, Pesimism și Profunzime - Filosofia lui Mihai Eminescu	10

Meditații lirice și epice

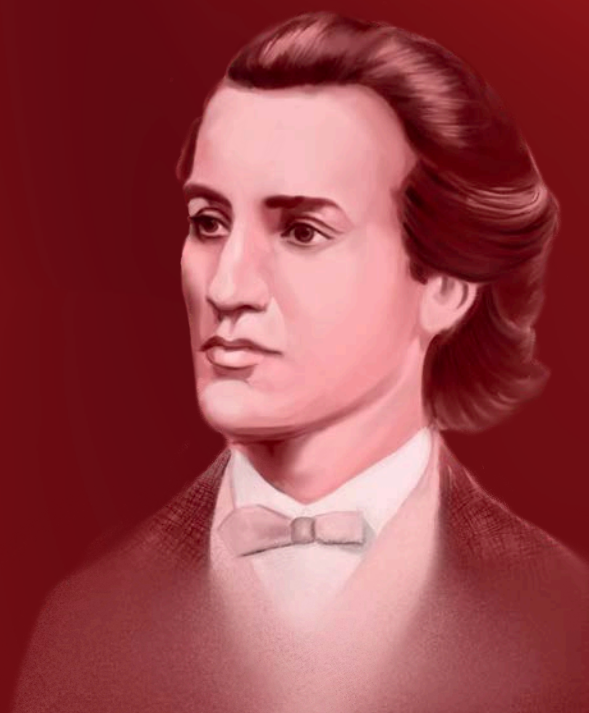
Poezii	12
Oglinda din Castel	14

Cartografii ale memoriei

Cultura memoriei: De ce este important să nu uităm?	16
De la memorie culturală, la memorie digitală	18
În lumina memoriei: Profesori „cantemiriști”	20

Armonii

70 de ani de la trecerea în veșnicie a compozitorului George Enescu	22
Mesaj de la Directorul General Adjunct al Operei Naționale București	24
Ce părere au elevii despre spectacolele din cadrul ONB	25
Spărgătorul de Nuci: O poveste de vis pe scena Operei	26
Oedipe - între cânt și cuvânt	28

Jurnal multicultural

Călătorind în nord	30
Erasmus+ au Collège National "Cantemir-Vodă"	32
Erasmus+: o perspectivă a multiculturalismului sub cerul nordic	34
Van Gogh: Poets and Lovers	36
CNCV - Școala Ambasador	38

STEM

Soarele răsare la Măgurele	40
Școala de vară de la Măgurele	42

Economie

Președintele CCIB vorbește pentru toți elevii din liceu	44
---	----

Spiritualitate

Biserica Ortodoxă Română la ceas aniversar	46
--	----

Surse	48
--------------------	----

ÎN UMBRA LUCEAFĂRULUI - JURNALISTUL MIHAI EMINESCU

de Elena Mirela Duca, 11G

O înclinare către fabulos și controversă -Asta a produs nașterea lui Mihail Eminovici, acum 175 de ani. „O aeriană naștere mitologică în patru cetăți deodată, pentru a simboliza întreaga conștiință românească”- G. Călinescu, în „Viața lui Mihai Eminescu”.

Majoritatea dintre noi îl cunoaștem pe Mihai Eminescu drept poetul național al României, autorul „Luceafărului” și al atâtor poezii memorabile pe care le studiem la clasă. Există, însă, o altă latură a personalității sale, poate mai puțin cunoscută nouă, elevilor: aceea de jurnalist dedicat și comentator social incisiv.

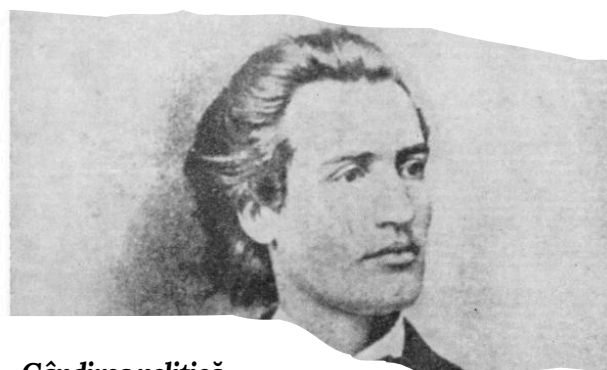
Eminescu în copilărie

V-ați întrebat vreodată ce copilărie trebuie să fi avut Mihai Eminescu, ce valori insuflate, astfel încât să ajungă nomadul literaturii, răstălmăcindu-i până și originile, reinventând-o? A fost copil într-un colț de lume retras, satul Ipotești, înconjurat de dealuri împădurite și o atmosferă de liniște patriarhală. Cutreiera pădurile cu o carte în mână și doi-trei covrigi, dormea pe malul apelor. Această viață simplă, aproape arhaică, avea să-i alimenteze mai târziu nostalgia și să-l transforme într-un poet al dorului și al absolutului.

Convorbiri literare

Originile literaturii până la apariția asociației culturale „Junimea” au fost conturate de marii boieri, în epoca bonjuristă și de dascăli aparținând micii boierimi. Țărănimea, care nu participă la „plămădirea” literaturii, este descrisă bucolic. Paradoxal, Maiorescu (sub numele dat la naștere - Bucerdea-Grînoasă), fondatorul acestui orizont literar este, la origini, țăran, însă înrudirea cu Petru Maior și propria ambiție l-au „săltat” în lumea bună. Oare să fie vreo coincidență sau mai degrabă o ambiție manifestată prin dorința de a-și întreci propria condiție faptul ca Maiorescu solicita fiecărui junimist să-și obțină doctoratul? Avem în vedere că Maiorescu (sub asociația de junimiști) îi oferă un stipendiu lui Eminescu pentru a-și obține doctoratul în filosofie, scop pe care îl abandonează tânărul poet pe parcurs.

Nu doar talentul îl recomandă pe Mihai Eminescu, ci și articolele politice și economice epigramatice în care critică administrația liberală și politicile acesteia. Tânărul elaborează o perspectivă conservatoare asupra dezvoltării României, susținând că modernizarea trebuie să fie organică și să respecte specificul național.

Gândirea politică

Eminescu - adeptul Cosmopolitismului; adeptul ideii că fiecare dintre noi, oameni ai societății, avem aceleași doctrine tradiționaliste, aceleași moșteniri istorice și pășim pe teritoriul dobândit de strămoșii noștri în urma tratatelor internaționale. Astfel, în gazeta politică „Curierul de la Iași”, articolul „România și Austro-Ungaria”, poetul, un adevărat părtinitor al istoriei, afirmă că românul material nu ar avea scop, dacă limba și naționalitatea noastră ar pieri.

Publicistica lui Eminescu - articole

- „Bălcescu și urmașii lui”
- „Observăm că Unirea...”
- „Într-un studiu de politică”
- „Influența austriacă asupra românilor din Principate” - 1 august 1876 - analizează starea economică și politică din România, în raport cu influența austriacă.

Sedința în casele lui Titu Maiorescu

„Junimea” are în prim-plan acțiunea politică, astfel junimismul va fi catalogat programul de stânga al doctrinei conservatoare, cu premeditarea delimitării normelor profane de cele spirituale. Spre deosebire de alte curente literare, care adesea sunt simple construcții retrospective ale istoricilor, „Junimea” s-a născut dintr-o voință colectivă conștientă. În fond, „Junimea”, o adevărată asociație de doctori în drept (Th. Rosetti, P.P. Carp, V. Pogor, Iacob Negruzzi) se ocupa de mai multe inițiative legate de educație și cultură. Și-a procurat o tipografie, analiza și dezbătea aspecte legate de ortografie și se gândea la posibilitatea de a oferi burse pentru studii în străinătate. În 1865 a decis să publice o revistă inspirată de *Revue des Deux Mondes* (*Revista celor două lumi*) – revistă literară și de afaceri culturale publicată lunar, la Paris.

Ceea ce face din „Junimea” un fenomen unic în peisajul cultural românesc este dubla sa natură; pe de o parte, un curent cultural literar ce a modelat gândirea unei întregi generații, pe de altă parte, o asociație culturală concretă, cu membri și activități bine definite. Această dualitate, împreună cu prezența tutelară unor personalități puternice, oferă istoricului literaturii române un teren fertil de studiu, ușor de urmărit în timp.

Noaptea la „Timpul”

În serile târzii ale Bucureștiului de altădată, în redacția ziarului „Timpul” ardea mereu o lumină. Acolo, aplecat asupra colilor de hârtie, un tânăr cu privirea arzătoare așternea gânduri care aveau să răscolească conștiințe. Era Mihai Eminescu – nu doar poetul pe care-l știm cu toții, ci și jurnalistul care și-a transformat condeiul într-o sabie a adevărului, dedicat în abordarea problemelor de interes. Când vorbea despre politică, frazele sale tăioase interpretau dreptatea, iar când privirea îi era îndreptată asupra situației țărănimii și problemei agrare, rândurile sale curgeau precum seva adevărului.

Astăzi, când deschidem paginile îngălbenite ale ziarului „Timpul”, descoperim nu doar un jurnalist, ci un artist al cuvântului care a știut să îmbine măiestria poetică cu puterea adevărului. Pentru noi, elevii care pășim pe drumul cunoașterii, Eminescu jurnalistul ne arată că frumusețea poate dansa în același ritm cu adevărul.

Gazetarul și poetul conviețuiesc într-o tensiune a creației, hrănindu-se unul pe celălalt cu înțelepciune. În sufletul său, dualitatea aceasta nu e o simplă ruptură, ci o metamorfoză a iubirii, manifestate printr-un dans perpetuu între cosmic și terestru.

La ziarul „Timpul” a demarat o campanie publicistică vehementă împotriva liberalilor, ținta principală a poetului fiind C.A. Rosetti, pe care îl ataca prin pamflete de o calitate literară remarcabilă, dar care trădau o stare tot mai accentuată de nervozitate. Mascat sub aparența

unui om în putere, activitatea epuizantă de la redacție îi măcina tot mai mult forțele – Scria singur, corecta singur, nopți nedormite; Titu Maiorescu, îngrijorat de starea bunului său prieten, îl duce la sanatoriul din Viena, de unde se întoarce parcă revigorat. Însotit de pasiune, însă, sfârșitul îl întâmpină prea curând.

Odată cu plecarea lui Titu Maiorescu din Iași, ședințele „Junimii” deveniseră anoste, tinerii intelectuali erau în căutare de alți tutori. Epigonii lui Eminescu se folosesc de acest prilej pentru a crește în ochii nonconformiștilor, spunând că este „cel dintâi poet bolnav sau dezechilibrat în literatura română; Mamă-sa bolnavă-și transmisese boala la toți copiii”. Răspunsul poetului este unul profund, muștrându-i cu o eleganță aparte;

„Iară noi? noi, epigonii?... Simțiri reci, harfe zdrobite,
Mici de zile, mari de patimi, inimi bătrâne, urâte,
Măști răzânde, puse bine pe-un caracter înimic;
Dumnezeul nostru: umbră, patria noastră: o frază;
În noi totul e spoială, totu-i lustru fără bază;”

„Epigonii”, M. Eminescu

Moștenirea sa pentru noi

Cu o activitate literară de mai bine de zece ani, cu o voință de aur și o minte ce a demarat războaie filozofice fiecărui cititor, Eminescu, un înger al adevărului absolut, a atins perfecțiunea, educând generații întregi, prin moștenirea lăsată nouă, muritorilor de rând.

Epilog pentru prezent

În fiecare seară când luminile orașului modern se aprind, undeva, în umbra Luceafărului, mai arde flacăra jurnalistului Eminescu. Ne șoptește că dincolo de versurile pe care le învățăm la școală, există un spirit viu care ne îndeamnă să căutăm adevărul și să-l împărtășim cu aceeași pasiune cu care el își scria articolele în nopțile sale de veghe.

În memoria celui care a știut să facă din fiecare articol o operă de artă și din fiecare adevăr o poezie vie. În memoria celui ale cărui maniere ne înglobează într-o mantie de cultură, o reprezentare a unei lumini, a unei stele. -un suflet bătrân, într-un corp tânăr, o minte genială, într-o lume mediocră.

„Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet pe care l-a ivit și îl va ivi vreodată pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate și câte o stea va vesteji pe cer în depărtări, până când acest Pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de țărâ parafumurilor sale.”

G. Călinescu, în „Viața lui Mihai Eminescu”

MIHAI EMINESCU

– GENIUL ROMANTISMULUI EUROPEAN

de Sabina Elena Movileanu, 10E

Romantismul a fost una din cele mai influente mișcări culturale din Europa secolului al XIX-lea. Apărut ca reacție la raționalismul iluminist și la constrângerile clasicismului, acest curent a pus în evidență libertatea de exprimare, sensibilitatea și explorarea sufletului omului.

În Germania, Goethe și Novalis au fost pilonii acestui curent, punând în lumină idealul și relația dintre om și univers. În Anglia, Byron și Shelley au creat personaje tragice, care sfidau soarta. În Franța, Victor Hugo și Alfred de Musset au redat în operele lor zbuciumul interior și dorința de absolut. În Rusia, Pușkin și Lermontov au transformat romantismul într-o artă a revoltei și a introspecției.

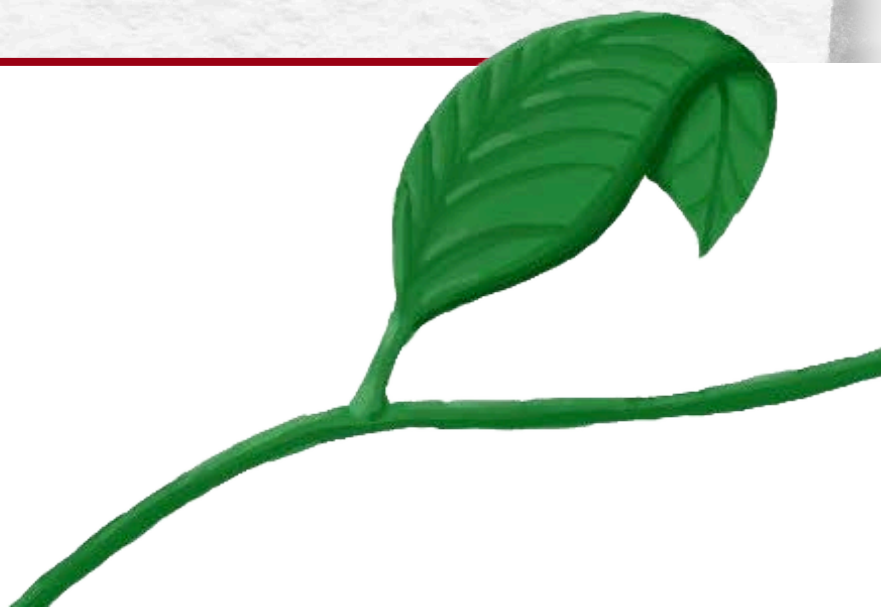
Temele centrale ale romantismului includeau iubirea idealizată, dorul de trecut, natura ca refugiu sufletesc și condiția geniului neînțeles. Însă, pe final de secol XIX, realismul și naturalismul au început să înlocuiască idealizarea, impunând o literatură mai realistă. Cu toate acestea, în România, Eminescu a rămas vocea romantismului, într-o vreme în care acest curent părea să ia sfârșit.

Romantismul a fost și o manifestare a revoltei

împotriva constrângerilor sociale și a lumii moderne care devenea din ce în ce mai pragmatică. Poetii romantici au fost deseori marginalizați, fiind considerați neadaptați la societatea în schimbare. Eminescu, asemenea marilor romantici din Europa, a trăit în tensiunea ideal-realitate, opera sa reflectând acest lucru.

Mihai Eminescu nu doar că a preluat moștenirea romantismului european, dar a dus-o la o profunzime filozofică și artistică puțin cunoscută. Poezia lui este o fuziune între lirism, gândire profundă și perspectivă universală asupra vieții. În creațiile sale, se regăsesc toate marile teme romantice: iubirea imposibilă, aspirația către ideal, nostalgia trecutului și căutarea neîntreruptă a sensului vieții.

Poemul „Luceafărul” este una dintre cele mai complexe creații romantice din literatura europeană. Inspirat atât din mitologia populară românească, cât și din filozofia idealistă, acesta reprezintă iubirea imposibilă dintre o ființă nepământească și una muritoare. Motivul geniului din „Luceafărul” este similar cu eroii lui Byron, iar universul infinit amintește de viziunile romantice ale lui Novalis.

În „Floare albastră”, Eminescu redă aspirația spre ideal și folosește un motiv literar important în romantism – floarea albastră – care apare și la Novalis. Scrisorile sale combină ironia cu reflectarea asupra destinului omului, iar poezii precum „Odă” (în metru antic) sau „Mai am un singur dor” sunt meditații profunde asupra trecerii timpului și a condiției umane.

Ce îl face pe Eminescu „ultimul mare romantic” este faptul că, spre deosebire de poeții europeni ai vremii sale, el nu a trecut la noile tendințe literare. În timp ce în Franța simbolismul lua amploare, iar în Rusia realismul domina literatura, Eminescu a rămas ancorat în idealurile romantice, scriind despre frumusețea intangibilă și despre melancolia unui suflet care nu-și găsește locul în lume.

În România, Eminescu este considerat poetul național, însă în Europa recunoașterea sa a fost mai restrânsă. Totuși, criticii literari germani l-au comparat cu Hölderlin și Novalis, apreciind profunzimea filozofică a poeziei sale. În Rusia, sensibilitatea sa poetică a fost asemănată cu cea a lui Aleksandr Blok, iar în Franța, unii l-au asemănat cu Lamartine și Musset.

O provocare în recunoașterea europeană a lui Eminescu a fost bariera lingvistică și faptul că România nu era considerată un centru cultural important. Cu toate acestea, temele universale ale poeziei sale – dragostea, timpul, natura și condiția geniului – îl fac un poet care poate fi înțeles și apreciat oriunde în lume.

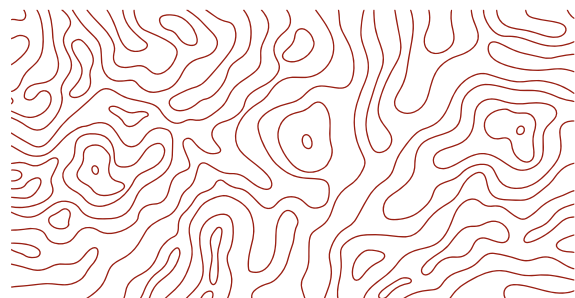
Mihai Eminescu a reușit să păstreze vie flacăra romantismului într-o perioadă în care literatura europeană își schimba direcția. Prin operele sale, a oferit o viziune unică asupra vieții, iubirii și timpului, influențând generații de scriitori și cititori.

POEZIE, PESIMISM ȘI PROFUNZIME – FILOSOFIA LUI MIHAI EMINESCU

de Darius Grigoraș, 9E

Dacă am privi trecutul cultural și social al umanității prin fiecare din cele opt miliarde de perechi de ochi de pe planetă, am obține opt miliarde de interpretări, fiecare cu înclinațiile, scânteile și excentricitățile sale. Interesant ar fi, totuși, să privim acele elemente prin ochii legați de cel mai extraordinar creier; vom observa niște nuanțe și particularități greu de ignorat. Cu ocazia a celor 175 de ani împliniți de la nașterea notoriului poet, intelectual și jurnalist român – Mihai Eminescu – s-ar cuveni să ne uităm la axa timpului prin ochii săi.

Poetul s-a născut în anul 1850, când Europa se recupera de la revoluțiile din 1848, când Napoleon își consolida puterile, cu un deceniu înainte de Războiul Civil din S.U.A. din 1861. Pe vremea aceea, România nu era încă un stat unit. Revoluția Industrială intra în plină vigoare, iar știința și politica avansau rapid – Charles Darwin publicându-și „Originea Speciilor” în 1859 și Karl Marx împreună cu Friedrich Engels publicând „Manifestul Comunist” în 1848. Între anii 1860-1870, deși Romanticismul atinsese un oarecare apogeu, se încropiră Realismul și Naturalismul – niște mișcări culturale dificil de descris, dar clar reprezentând tăioasa reîmpropătare a intereselor oamenilor, o tranziție de la mit și Frumos la certitudine și rigoare. În fața acestor valuri agresive din societate, Eminescu vede ceva mai mult în Romanticism, o preferință stilistică ce îi va defini întreprinderile și operele. Se poate spune că el a fost arhetipul de filosof-poet, de gânditor continental care își propune să studieze ce e de neconceput, de nevăzut, de necunoscut – „aeternum veritas”, adevărurile eterne. Există, totuși, diversitate în gândirea lumii. Friedrich Nietzsche a fost contemporanul lui Eminescu. Chiar în același timp cu scrierea marilor poeme ale lui Eminescu, filosoful german se alarma în ce privea declinul credinței religioase, de asemenea prezentând contrariul viziunii lui Eminescu – cum că metafizica, fuga după etern, ar aduce numai cunoștințe inconsecvente și seci, chiar dacă am avea o certitudine asupra existenței unor astfel de noțiuni, de lumi metafizice.

Pentru că a venit vorba de filosofia germană, trebuie să menționez cum că la finalul secolului 19 am avut parte de floarea idealismului german – o doctrină care crede, în esență, că obiectivul cunoașterii este dependent de minte, nu de lumea materială, exterioară. Ca atare, începe călătoria lui Eminescu în propria minte. Printre personalitățile cele mai relevante din acea vreme erau Immanuel Kant și Georg Wilhelm Friedrich Hegel. Eminescu a preluat o porțiune considerabilă din filosofia lui Kant, dar prin intermediul lui Schopenhauer, care a fost inspirat de Kant – minus imperativa categorică din etica lui Kant și nedefinirea lucrului-în-sine. Ideea este că Eminescu preia un temperament pesimist și anumite concepții despre timp și despre a fi geniu de la Schopenhauer.

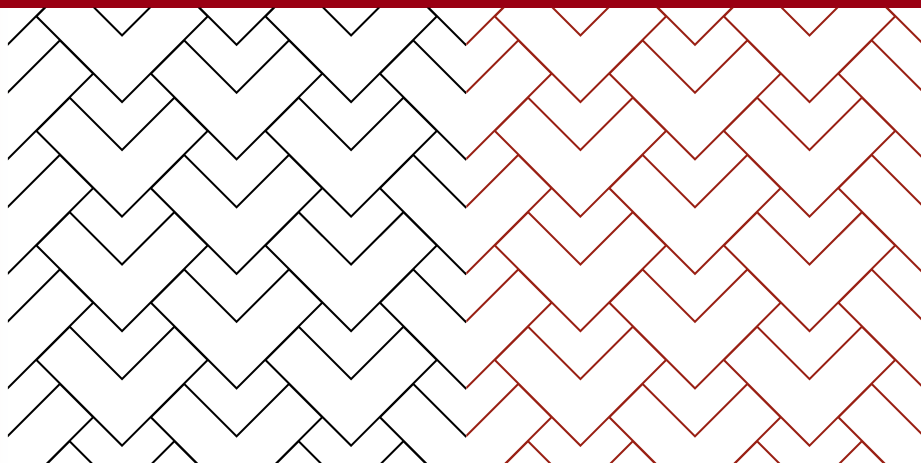
În poemul „Memento mori” Eminescu scrie: „La nimic reduce moartea cifra vieții cea obscură/ În zădar o măsurăm noi cu-a gândirilor măsură,/ Căci gândirile-s fantome, când viața este vis.” Poetul se referă la o anumită deziluzie față de lumea înconjurătoare, crezând mai temeinic că neființa ar fi o scăpare – poate referindu-se și la limitările de cunoaștere impuse asupra ființei umane, pur și simplu la denigrarea lumii materiale. În poemul „Luceafărul” avem citatul „Trăind în cercul vostru strâmt/ Norocul vă petrece,/ Iar eu în lumea mea mă simt/ Nemuritor și rece.” Este, iarăși, o expoziție a unui pesimism căpătat ori din frivolitatea erei, ori din înclinările intelectuale. În aceasta se observă și o urmă de filosofie schopenhaueriană, un dram de resemnare în fața faptului de-a fi un geniu. După cum scrie Schopenhauer: „Un intelect deosebit de înalt tinde să facă un om antisocial.” În același fel, Eminescu își recunoaște poziția delicată în etosul culturii și-și vede de amăgire, fiindcă omul înzestrat cu geniu suferă cel mai mult dintre toți oamenii – un sentiment regăsit tot în opera lui Schopenhauer. În viziunea lui Eminescu: „Virtutea? e-o nerozie; Geniul? o nefericire.” Acest citat din „Scrisoarea III” este un ecou al acelui sentiment că geniuul este condamnat la singurătate și suferință, dar și mai interesant este subtonul politic, cel care vorbește despre decadența societății în ochii lui Eminescu și pierderea valorilor.

Văzând cum în 1859 a avut loc Unirea Principatelor Române, iar în 1864 reforma educației din România care avea să se orienteze către un model occidental, este justificat cum poetul a ajuns la acest subiect – este o exprimare a opoziției. După un alt filosof german al timpului – Hegel – este necesară disputa dintre teză și antiteză care definește dialectica. Eminescu își ocupă un rol în decursul istoric, o poziție, o înclinație, iar astfel contribuie eventualei sinteze. Și mai clar se observă după Războiul de Independență al României din 1877, de asemenea după 1881, când România devine regat, ceea ce denotă o modernizare rapidă – se observă cum Eminescu este împotriva acestor schimbări – este conservator, dorind să protejeze valorile tradiționale.

Înclinațiile sale politice pot fi mai exact accesate în articolele din revista „Timpul” care au fost prezervate. Totuși, o persoană activă politic cu un temperament predispus pesimismului, opoziției, un geniu al timpului său, s-ar îndrepta și către metafizica a ceea ce înseamnă politica. Este trecerea pură a timpului, schimbarea prin care ne măsurăm ori regresul, ori progresul. Când privești spre trecut și vezi nenumărate războaie, când privești de asemenea situația curentă și anticipezi mai multe conflicte care au să vină, singurul moment valoros cu care rămâi este prezentul. Aceasta este o concepție des întâlnită în opera lui Eminescu – timpul, în special valoarea prezentului, al imediatului, al vecinătății. „Timpul mort și-ntinde trupul și devine vecinicie, / Căci nimic nu se întâmplă în întinderea pustie, / Și în noaptea neființii totul cade, totul tace, / Căci în sine împăcată reîncep-eterna pace..”

În fond, este de netăgăduit influența lui Mihai Eminescu asupra culturii române. A fost un geniu, iar omenirea categoric nu este suprapopulată de genii, deci a fost binevenit și acum e dificil de dat uitării. Se spune că nu mai există noutate sub soare, că ni s-ar fi scurs seva vieții, dar asta sigur se spunea și înainte de Eminescu. Noutatea este reziduul erei, amprente pe care le lasă pe mințile oamenilor și care determină scipirea ce are să provină din ei. Fără disputele politice, avansarea rapidă a culturii, dubiile religioase și certurile filosofice ale vremii, oare cine ar fi fost Mihai Eminescu? Ca atare, putem să ne bucurăm că ne-am născut în vecinătatea acestui poet și să ne îndreptăm către propriul nostru poem existențial – propria viață – ceva mai inspirați.

POEZII

Solemn caut să dispar, în a negura pădure
Raza sa de mult apusă, sper să o revăd
Înainte de-a-mi începe, zile fără soare
Trec prin astă zi dându-le uitare.

Jurământul meu nu-mi iartă din greșeli,
Aștept zadarnic nemurirea
Ofilit de fapte și scris cu sânge ruginit,
uitând iubirea.

Nu-i blestem și nici povară, în ochii lumii
crește
Trăind în sine, îmi tot vorbește
Răcindu-mi nopți întregi, nu îl pot ierta
Sculptat în timp nu mă pot schimba.

- Eu rămân, Ștefan Laurențiu Borș, 10F

Ai avut de ales;
Vinul, sau un dar ceresc?
Pătimaș din fire,
Lacom de iubire,
Ai ales cu ambele mâini.

- Preludiu, Elena Mirela Duca, 11G

Apogeul cerurilor
De-om atinge,
Sfârșind apoteotic,
Marcând semnul depravării-
Dulce gust al răzbunării.

- Lăique, Elena Mirela Duca, 11G

Ne-am promis luna și stelele,
Ideea că nu vom renunța la ele.
Că ne vom uita
Și vom visa
Cum rămânem amândoi
Protejați de noroi și de ploii
Sub al nostru curcubeu,
Acolo unde nu e greu.

Ne-am promis o casă mare,
Cu ferestre și uși care
Ne fac să ne uităm în zare
Acolo unde Luna apare
Și îl visează pe Soare.

**-Tezaur, Mara Ioana
Andrițoiu, 11E**

Înconjurați de gânduri mult evitate,
De idei complicate,
De oameni și lucruri îndurerate,
Ne-am găsit, într-o parte,
Un colț cu margini inundate
De scriituri uitate
Pline cu poezii de-o eternitate
Despre a noastră realitate.

**- Adăpost de cuvinte, Mara Ioana
Andrițoiu, 11E**

Ai intrat în a mea viață,
Purtând o inimă de gheață
Ce parcă simțurile-mi răsfață,
Dar însăși focul mi-l îngheață.
Pot eu topi pe tine oare?
Cum ești așa de-otrăvitoare?
Atâtea calități surprinzătoare...
Dar de ce mă doare?

Te iubeam la infinit..
Un ocean nemărginit...

Îmbrăcă-ți-n purpuriu,
Mi-ai cerut să te descriu
Într-un cuvânt
Și-n al meu cumplit avânt
Am dorit să te încânt
Mereu să fiu în al tău gând
Nu credeam că așa curând
Numele tău voi fi murmurând.

Nu aveai niciun defect
Mult, mult prea suspect
Adormit-ai al meu intelect
Dacă eram mai circumspect
Poate n-ar mai fi fost niciun regret...

– *Dragoste profană*, Alexandru Nicolae, 11G

OGLINDA DIN CASTEL

de Elena Ioana Stănilă, 10A

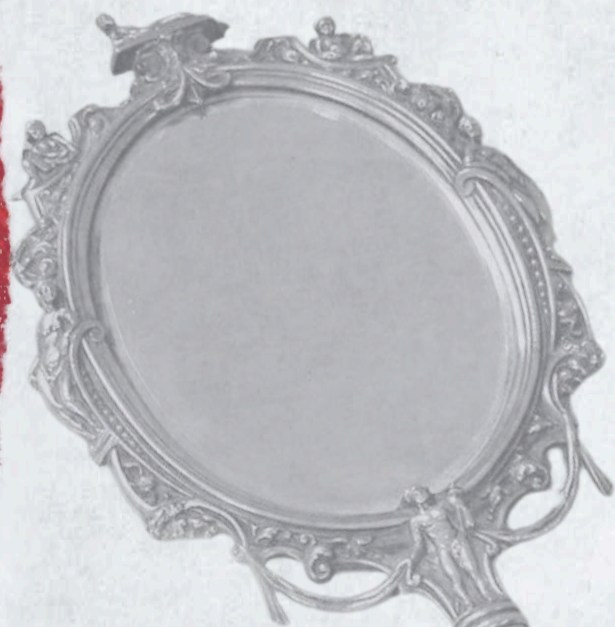
Printre valurile timpului, acolo unde vântul își șoptește tainele printre stânci, se înalță un castel cu ziduri de piatră, păstrător al viselor și al umbrelor trecutului. Turnurile sale răsar spre cer ca niște sulite îmbrățișând norii, iar ferestrele înguste ascund secrete îngropate în colbul veacurilor. Podul de lemn scârțâie sub pașii vântului, iar torțele pâlpâie în ritmul suflării nopții. Pe sub bolți gotice, ecoul pașilor de demult se amestecă cu foșnetul pelerinilor rătăciți. Sala mare, unde cândva ospăturile îmbrățișau râsul și cântecul, păstrează acum doar șoptele unui trecut ce refuză să moară. În grădinile lui, trandafirii sângerează parfum peste lespezi reci, iar iedera bătrână își întinde brațele peste pietrele care au văzut războaie și iubiri, jurăminte și trădări. Noaptea, luna își reazemă obrazul pe turnul cel mai înalt, vegheată de bufnițe care cântă balade tainice.

Castelul acesta nu e doar piatră, ci un suflet zidit în timp, un martor al celor ce au fost și o poveste nesfârșită, scrisă de vânt, de ploi și de amintiri.

Aici s-a născut Magda, în șoapta codrilor, în tărâmul castelului. Primii pași i-a făcut pe holurile lui, primele cuvinte au fost rostite în grădintă, iar prietenii ei erau păsările jucăușe care coborau la pervazul ferestrei, aducându-i simfonii de după zidul castelului. Dincolo de liniștea sălilor impunătoare, cu candelabre somptuase, Magda visa la toate locurile minunate despre care citise în cărți. Biblioteca devenise nu numai o poartă către cunoștere, ci și o alinare sufletească. Aici înălțase vrăjitori, navigatori neînfricați, copii plecați în căutarea comorilor pierdute și pe prinț. Prințuț.

Camera fetei avea un aer regal și misterios cu pereți acoperiți cu tapet vechi, de un albastru palid cu inserții aurii, iar tavanul înalt era împodobit cu fresce delicate, aproape șterse de timp. Un candelabru din cristal atârna în mijlocul încăperii, aruncând lumini jucăușe peste mobilierul sculptat cu migală.

Patul cu baldachin din lemn întunecat are draperii grele din catifea vișinie, iar la picioarele lui se află un covor moale, brodat cu modele florale vechi. O fereastră înaltă, cu perdele vaporoză, lasă să pătrundă lumina lunii, la care veghează asupra tărâmului mistic al prințului.

În fiecare seară, Magda citea, se întâlnea cu prințul, și își dorea să nu se despartă vreodată. Vrajită de toate calitățile de care dădea dovadă în aventurile sale, ea continua să-l vadă și dincolo de rădăurile cărții. Îl visa, parcă îi auzea glasul.

Într-un colț al camerei, pe un perete ușor crăpat, stă oglinda, moștenirea de la bunica. Rama sa este din argint înnegrit, acoperită cu modele stranii – spirale, figuri de păsări cu aripi largi și siluete ce par aproape vii. Sticla oglinzii nu este perfect limpede; pare ca și cum un strat fin de praf sau ceață s-ar fi așezat de-a lungul anilor, formând contururi

schimbătoare, ca niște umbre ce se mișcă atunci când nu te uiți direct la ele. Bunica fetei i-a spus să nu curețe niciodată oglinda, dar nu i-a explicat de ce. Poate că modelele de pe suprafața ei nu sunt doar urme ale timpului, ci ascund un secret mai profund, unul care a fost păstrat în familie generații la rând...

Înainte de culcare, Magda obișnuia să privească oglinda, care parcă o chema, îi șoptea să-i descopere tainele. Nu avea ce să se întâmple dacă ștergea un pic colțul ei. Reflecția de cristal parcă o ademenea, o chema să descopere limpezimea cerului, claritatea apelor, suflet pur și neatins.

Când stratul gros de praf se ridică, pentru o clipă, propriul chip îi apărură în reflexie. Dar apoi, sub degetele ei, suprafața vibra ușor, ca și cum ar fi fost lichidă, și un alt contur începu să prindă formă în adâncul argintat. În fața ei, în loc de camera rece și veche, se desfășura un peisaj molcom, scăldat într-o lumină caldă, aurie. Iar în mijlocul aceluia tablou viu, un bărbat stătea sprijinit de un trunchi de copac, privind-o direct în suflet...

CULTURA MEMORIEI: DE CE ESTE IMPORTANT SĂ NU UITĂM?

INTERVIU CU UN MUZEOGRAF LA SECȚIA DE ARTA MODERNĂ DE LA MUZEUL NAȚIONAL DE ARTĂ AL ROMÂNIEI

de Teea Ilinca Militaru, 11E

Interviewator: Militaru Teea
Interviewat: Miruna Moraru, muzeograf
Locație: Muzeul Național de Artă al României (MNAR)

Astăzi discutăm despre legătura dintre pictură și memoria istorică, având ca punct central celebra operă a lui C.D. Rosenthal, „România Revoluționară”. Invitatul nostru este Miruna Moraru, muzeograf la secția de artă, care ne va ajuta să înțelegem mai bine semnificațiile acestei lucrări și rolul artei în păstrarea identității naționale.

Bună ziua și mulțumim că sunteți alături de noi! Pentru început, cum credeți că pictura contribuie la păstrarea memoriei colective?

Doamna Moraru: Bună ziua! Mulțumesc pentru invitație! Sunt de părere că pictura este un mod de a eterniza memoria; este asemănătoare fotografiei, deoarece ne arată cum s-au întâmplat lucrurile. De fapt, pictura a apărut tocmai pentru a imortaliza o persoană, un eveniment sau pur și simplu un obiect. După ce am depășit perioada picturii religioase, arta a devenit un instrument prin care realitatea a fost înregistrată vizual. Un aspect important pe care pictura îl adaugă păstrării memoriei colective, comparativ cu izvoarele istorice, este că ea oferă o dimensiune emoțională, afectivă. Dacă izvoarele istorice ne oferă informații obiective, de multe ori secretele sentimentale, atmosferele sau intențiile nu sunt surprinse. Prin culoare, compoziție și expresivitate, pot fi transmise nu doar faptele, ci și trăirile oamenilor din acele momente.

Într-adevăr! Cum credeți că poate pictura să influențeze modul în care percepem evenimentele istorice?

Doamna Moraru: Cred că pictura influențează modul în care percepem evenimentele, exact așa cum își dorește artistul. Artistul are capacitatea de a ne ghida viziunea asupra unui subiect prin alegerea sa asupra ceea ce vrea să reprezinte și a modului în care o face. Se spune adesea că „Istoria este scrisă de cei care câștigă”. În funcție de cum alegem să scriem istoria și cum o reprezentăm vizual, învățăm anumite lucruri, care pot fi, însă, mai mult sau mai puțin adevărate.

Cum vă imaginați că ar fi fost receptată celebra pictură „Romania Revoluționară” chiar în perioada Revoluției de la 1848?

Doamna Moraru: Din câte știu, la momentul respectiv, „România Revoluționară” a fost percepută ca un simbol glorios. Oamenii s-au simțit inspirați de pictură. Este important de menționat că aceasta a fost realizată în 1850, la câțiva ani după revoluție. Toată lumea a fost profund impresionată de lucrare. Trebuie subliniat că „România Revoluționară” este, de fapt, o personificare a națiunii. Personajul central

reprezenta România în timpul revoluției, iar scopul său era să ne trezească mândria națională, să ne facă să ne simțim mândri de ceea ce am realizat, de luptele pe care le-am purtat, chiar dacă nu toate au fost câștigate. Lucrarea a avut un impact puternic asupra celor ce au văzut-o.

Sunt convinsă că sunt puțini aceia care cunosc faptul că lucrarea a fost realizată în 1850. Dacă Rosenthal ar picta o versiune modernă a „României Revoluționare”, considerați că mesajul său ar fi diferit?

Doamna Moraru: Dacă Rosenthal ar picta o versiune modernă a „României Revoluționare”, mesajul său ar fi, cu siguranță, diferit, dar ar păstra esența simbolică a lucrării originale. Este semnificativ faptul că, în pictura sa, artistul include steagul pe care fata îl ține în mână și portul popular, elemente care subliniază identitatea națională. Mesajul ar evolua însă, având în vedere schimbările în felul în care percepem naționalismul astăzi. În trecut, prin detaliile naționale, se dorea evidențierea unității între Moldova, Țara Românească și Transilvania, iar obiectivul principal era independența națională. Astăzi, însă, naționalismul are alte nuanțe, iar accentul nu mai este pus doar pe unitate, ci și pe consolidarea unui sentiment de apartenență într-o eră globalizată.

Credeți că generațiile actuale mai rezonază cu astfel de picturi istorice?

Doamna Moraru: La început eram tentată să răspund că nu, deoarece tinerii adesea consideră astfel de lucrări ca fiind istorice, învechite și irelevante. Totuși, gândindu-mă la valul de naționalism cu care ne confruntăm astăzi, cred că mulți tineri sunt în continuare emoționați de această pictură și de simbolurile naționale pe care le reprezintă.

O perspectivă fascinantă! Vă mulțumesc pentru acest dialog captivant. Aveți un ultim mesaj pentru cei ce citesc acest articol?

Doamna Moraru: Da! Aș dori ca mai mulți oameni să vină la muzeu și să descopere astfel de lucrări istorice. Trebuie să menționez că la MNAR nu veți găsi doar picturi „plicticoase”. Vă așteptăm cu mare drag!

DE LA MEMORIE CULTURALĂ, LA MEMORIE DIGITALĂ

DESPRE CUM ERA PĂSTRATĂ MEMORIA COLECTIVĂ ȘI CUM SE
PĂSTREAZĂ ASTĂZI.

de Teea Ilinca Militaru, 11E

Cum păstrau strămoșii noștri amintirile?

Memoria colectivă a reprezentat dintotdeauna o punte între generații, o modalitate prin care identitatea unei comunități era transmisă și păstrată de-a lungul timpului. De-a lungul istoriei, omenirea a găsit diferite modalități pentru a conserva trecutul, începând cu tradiția orală și ajungând la arhivele digitale moderne

De la trecut la prezent

Pentru comunitățile arhaice, tradiția orală era principală modalitate de păstrare a memoriei colective. Aceste societăți, lipsite de scris, se bazau pe povestitori, precum grioții africani, rapsozii greci sau druzii celti, pentru a transmite istoria, miturile și legendele. Relatările orale includeau ritmul, rima și repetițiile, care ajutau la memorarea și transmiterea lor cu fidelitate de-a lungul generațiilor. Un exemplu relevant al memoriei colective orale este poemele homerice, „Iliada” și „Odiseea”, care au fost transmise prin viu grai timp de secole înainte de a fi fixate în scris. Acest sistem, deși fragil în fața schimbărilor, a permis păstrarea unor elemente esențiale ale culturilor antice.

Odată cu apariția scrisului, societățile au dezvoltat metode mai durabile de conservare a trecutului. Primele inscripții apar în civilizațiile sumeriană și egipteană, unde tăblițele de lut și hieroglifile gravate pe monumente au devenit mijloacele prin care evenimentele importante, legile și miturile erau păstrate pentru posteritate.

Bibliotecile din Antichitate, cum ar fi cea din Alexandria, au fost veritabile centre ale memoriei colective, unde se acumula cunoștințe din toate colțurile lumii cunoscute. Aceste documente scrise au oferit o mai mare siguranță în transmiterea informațiilor, reducând riscurile alterării sau ale pierderii acestora.

Într-o lume care pare să alerge din ce în ce mai repede spre viitor, suntem adesea tentați să lăsăm trecutul în urmă. Însă, ceea ce uităm uneori este că trecutul nu este doar o colecție de evenimente vechi, ci fundația pe care ne construim identitatea, valorile și direcția în viață. Cultura memoriei este acel fir invizibil care leagă generațiile și ne ajută să înțelegem cine suntem și ce vrem să devenim.

Grioti Africani

Druid Celt

Memoria – Oglinda Identității

Te-ai întrebat vreodată cine ai fi dacă nu ai avea amintiri?

Memoria colectivă funcționează la fel: este ca o oglindă pentru societate. Prin păstrarea amintirilor trecutului – fie ele despre momente de glorie sau despre greșelile noastre ca umanitate – învățăm să ne cunoaștem mai bine. De exemplu, holocaustul sau revoluțiile istoriei nu sunt doar lecții din manuale, ci avertismente care ne ajută să evităm repetarea greșelilor.

În plus, memoria ne oferă un sens al apartenenței. Fiecare sărbătoare națională, fiecare monument, fiecare poveste a bunicilor despre „cum era pe vremea lor” contribuie la formarea noastră ca indivizi, parte dintr-o comunitate mai mare. Fără aceste ancoră, riscăm să pierdem legătura cu rădăcinile noastre.

Cultura memoriei nu înseamnă doar glorificarea trecutului. Este un instrument care ne învață cum să navigăm mai bine prin prezent și viitor. Dacă uităm tragediile războaielor, riscăm să repetăm aceleași erori. Dacă ignorăm poveștile celor care au luptat pentru libertate, riscăm să luăm de-a gata ceea ce avem acum.

Cum Cultivăm Memoria?

Dar cum putem, ca generație tânără, să contribuim la cultura memoriei? În primul rând, prin curiozitate. Fie că citim cărți, vizităm muzee sau vorbim cu bunicii noștri, fiecare poveste ascultată sau învățată este un pas spre păstrarea vie a memoriei. În al doilea rând, prin implicare. De exemplu, putem participa la evenimente care comemorează momente importante sau putem să împărtășim poveștile valoroase ale trecutului pe rețelele sociale.

Trecutul este cheia viitorului. Fără el, riscăm să ne pierdem în confuzie și să luăm decizii care ne îndepărtează de valorile umane. A păstra vie memoria este o formă de respect față de cei care au trăit înaintea noastră și o responsabilitate față de cei care vor veni după noi.

Într-o epocă în care atenția noastră este adesea îndreptată spre următorul trend sau tehnologie, haideți să ne oprim pentru un moment și să ne întrebăm: ce am putea învăța astăzi din lecțiile de ieri? Cultura memoriei nu este un lucru plictisitor sau desuet, ci cheia unei lumi mai bune, construite pe înțelegere, empatie și respect.

ÎN LUMINA MEMORIEI: PROFESORI “CANTEMIRIȘTI”

de Maria Eliza Bîlnicu, 11D

Vă mulțumim sincer pentru că ați acceptat să împărtășiți cu noi din experiența dumneavoastră vastă, atât în educație, cât și în domeniul literaturii române, fiind o mare onoare să discutăm despre impactul pe care l-ați avut asupra generațiilor de elevi în cadrul carierei dumneavoastră.

Colegiul „Cantemir-Vodă” a fost și rămâne un reper academic, un spațiu al excelenței intelectuale și al formării unor personalități marcante. În calitate de profesor și martor al acestei tradiții, cum ați perceput specificul educațional și identitar al acestui liceu? Ce înseamnă, în viziunea dumneavoastră, spiritul „cantemirist”?

Prof. Toma Rodica: Mai întâi, vreau să mulțumesc Catedrei de limba și literatura română, domnului profesor Ionuț Crăciun și, totodată, dar nu mai puțin, colectivului redacțional al revistei elevilor, INOROG și, în mod special, Mariei. Tuturor, le transmit întreaga mea grațitudine și le mărturisesc că am fost tot atât de onorată, pe cât de emoționată, de această deosebită propunere.

Pentru mine, ca profesor, perioada de 18 ani petrecută în Colegiul Național Cantemir-Vodă a reprezentat apogeul activității mele didactice. Am „crescut”, m-am maturizat în acest spațiu educațional, odată cu elevii mei. În primul rând, însă, îi datorez regretatului profesor Aurică Olteanu, director pe atunci, șansa de a mă fi alăturat colectivului de cadre

didactice din această instituție de învățământ, în care excelența intelectuală nu a încetat o clipă să existe. „Spiritul cantemirist” înseamnă existența unei cutume etice. Pentru că, indiferent de vremuri, fiecare generație și-a onorat colegiul acesta, care poartă povara frumoasă a unui nume de strălucită notorietate în cultura umanistă a României.

Îmi amintesc de începuturile revistei INOROG, care ilustrează poate cel mai bine acest „spirit”. Ea a fost creația unui grup de elevi relativ restrâns, dar orgolios și entuziast, care transforma nopțile în zile, pentru finalizarea unui nou număr. Au învățat tehnici și procese de tehnoredactare, s-au străduit și au făcut rost de sponsorizări, au trecut pragul redacțiilor unor cunoscute publicații, spre a cere sprijin și a-și susține dorința de perfecționare. Și, mai presus de toate, au scris cu pasiune.

Într-o societate aflată în continuă schimbare, în care valorile educaționale sunt adesea puse sub semnul întrebării sau reinterpretate, profesorii au o misiune esențială: să transmită nu doar cunoștințe, ci și principii fundamentale. Care au fost valorile esențiale pe care ați încercat să le insuflați elevilor dumneavoastră și cum credeți că acestea s-au reflectat în parcursul lor ulterior?

Prof. Toma Rodica: Într-adevăr, într-o societate marcată de dramatice transformări structurale, profesorul trebuie să se adapteze vremurilor, să nu rămână „încrămenit în proiect”, să nu renunțe la valorile perene, la principiile care îl definesc și pe care le transmite, cu tact, cu artă, elevilor săi.

Deși pare un truism, simt nevoia să-l reafirm: un popor lipsit de educație este un popor eșuat, lesne de manipulat, victimă sigură a circumstanțelor agresive ale istoriei.

Se poate face mult caz – și poate pe bună dreptate – de imperativul gândirii critice. Este o condiție sine qua non a epocii pe care o traversăm, o prioritate absolută a educației, pentru că gândirea critică se formează, în primul rând, în școală.

Bref, succesul actului educațional depinde de binomul fundamental, profesor-elev, precum și de cât de bine funcționează el. În relația profesor-elev, este mai mult decât necesar să funcționeze mecanismul de „seducție”, empatia, ca în orice relație de cuplu. Altfel spus, dascălul trebuie să-și „seducă” elevul, să-l facă să comunice și să răspundă afectiv. Numai atunci el, Dascălul, poate deveni un model, un mentor în conștiința elevului. Și, dacă izbândește, se poate considera un om fericit.

Un dascăl bun, dedicat, cu chemare și șarm, știe să păstreze acest echilibru, fiind conștient de faptul că mentoratul este aidoma unui metabolism existențial: ca să primești, trebuie să dăruiești. Să oferi implicare, pasiune, empatie, să induci capacități intelective, rectitudine morală și atitudine comprehensivă. Este, dacă vrei, o formă de iubire ce impune reciprocitate. Parafrazându-l pe Marin Preda, dacă reciprocitate nu e, nimic nu e. Indiferența, lipsa de implicare, incapacitatea de a crea elevului motivația internă, narcisismul și răceala ex cathedra sunt sursele sigure ale eșecului educațional.

Memoria unei instituții de prestigiu nu se construiește doar prin prisma arhivelor și a documentelor, ci mai ales prin esența oamenilor care au dat viață școlii, prin profesorii care au format generații. În acest context, cum credeți că poate fi păstrată și valorizată memoria profesorilor „cantemiriști”, astfel încât moștenirea lor să nu se piardă în uitare?

Prof. Toma Rodica: Printre multe altele, ethosul cantemirist presupune păstrarea și valorizarea memoriei unor figuri de dascăli, care au lăsat „urme” adânci în istoria școlii. Interviuul nostru este o dovadă, iar revista INOROG, o modalitate de reconectare a generațiilor.

Trăim într-o epocă în care trecutul pare să fie adesea eclipsat de prezentul imediat, iar modelele autentice sunt înlocuite de influenceri și figuri efemere. Credeți că literatura, istoria culturală și discursul academic mai au puterea de a crea repere durabile pentru tineri? Cum poate școala să cultive memoria culturală într-o lume dominată de viteză și superficialitate?

Prof. Toma Rodica: În ce mă privește, eu aparțin unei categorii de idealști incurabili, într-o linie de filiație care crede în permanența culturii și a civilizației, în puterea de a ctitori Lumea prin Logos. Chiar dacă acum ne aflăm într-o derivă, sper ca ea să fie trecătoare. Orice declin este urmat de un interval de renaștere, de înflorire, care ține de dinamica evoluției civilizației: cōrsi e ricōrsi! (Giambattista Vico) Să fim serioși! Ceea ce rezistă de mii de ani nu poate dispărea doar așa, urmare a capriciilor unor oameni bolnavi, care conduc lumea. Ei sunt efemeri, din fericire, iar societatea umană, cu toate cuceririle și contradicțiile ei, va dăinui. Este triumful pergamentului și al templelor asupra gadgeturilor și figurilor recatoare, asupra măruntelor vanități și orgolii maladive. Și da, școala are puterea de a cultiva memoria culturală, prin conservarea tradiției, a ethosului despre care aminteam la început. Căci instrucția e leagănul oricărei civilizații.

Fiecare profesor este, la rândul său, rezultatul unui șir de influențe - de mentori care l-au format. Privind în urmă, care sunt profesorii sau personalitățile care v-au influențat profund? Ce lecții ați învățat de la ei și cum s-au reflectat acestea în stilul dumneavoastră pedagogic?

Prof. Toma Rodica: Sunt continuatoarea unei lungi tradiții pedagogice în familie. Reprezintă patru generații de dascăli, pe linie maternă, începând de la sfârșitul secolului al XIX-lea și până în prezent. La rândul său, și tatăl meu a fost învățător. Așadar, am fost crescută într-un mediu ce pune mare preț pe școală, pe valorile educației și, de aceea, el nutrea un mare respect pentru intelectuali. Prin urmare, primele modele au fost cele oferite în familie. Apoi, am înțeles de la tatăl meu, un apostol în adevăratul sens al cuvântului, că meseria asta se face numai dacă ai vocație, dacă ai chemare.

Fiecare om are destinul său particular, ce orânduiește, după cum se pricepe el, oamenii și circumstanțele cu care ne întâlnim în viață. Cu toate că m-am născut în „obsedantul deceniu”, am avut șansa de a întâlni dascăli de excepție, începând cu doamna mea învățătoare și continuând cu profesorii din liceu, apoi, cu cei din facultate, mediul universitar fiind vârful formării mele ca intelectual. Datorez enorm doamnei profesor Zoe Dumitrescu-Bușulenga și domnului profesor Dan Grigorescu, intelectuali, savanți și dascăli de elită, figuri emblematice ale culturii noastre umaniste.

Dacă ar fi să alcătuiți o galerie simbolică a marilor profesori „cantemiriști”, care sunt acele nume care, în opinia dumneavoastră, au lăsat o amprentă de neșters asupra acestui colegiu? Ce îi definea pe aceștia și cum ar trebui să ne raportăm la moștenirea lor astăzi?

Prof. Toma Rodica: Într-o astfel de galerie simbolică, nu au cum să lipsească nume mari ale culturii române, care au fost și profesori în această instituție de prestigiu, care este Colegiul Național Cantemir-Vodă, cum au fost, de pildă, Vasile Șuteu, Simion Mehedinți, Constantin Giurescu, Traian Lalescu, Dan Barbilian (poetul Ion Barbu). Lista mai recentă e nevoie să fie actualizată și ea trebuie să includă câteva nume foarte apreciate de către elevi: Gheorghe Rizescu, Marin Crăciun, Radu Jugureanu, Emil Dragomirescu și, nu în cele din urmă, Aurică Olteanu. Însă, în opinia mea, dacă ar fi să fim pedanți și drepți, cred că acestei galerii i se poate adăuga numărul de absolvenți celebri, care poartă într-înșii un miez cantemirist, de la pictorul Ștefan Luchian, academicianul Răzvan Theodorescu, profesorul Mihai Zamfir și până la poetul Mircea Cărtărescu, actorul Vlad Rădescu ori regretata cântăreață Anda Călugăreanu. În galeria mea cu dascăli de suflet, un loc special îl ocupă domnul Aurică Olteanu, fost multă vreme director al liceului, model de dascăl și de conducător, deosebit de apreciat, autor de manuale și ale cărui rigoare și seriozitate intră necesarmente în paradigma ethosului cantemirist.

Vă mulțumesc încă o dată pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o și, nu mai puțin, pentru atenția cu care m-ați urmărit.

MINISTERUL CULTURII

OPERA
NATIONALĂ
BUCUREȘTIMUZEUL
NATIONAL
GEORGE
ENESCUDANIEL NICOLAE JINGA
MANAGER GENERAL

Enescu 70

pe înțelesul
tuturor

CONCERT - CONFERINȚĂ - EXPOZIȚIE

Ștefan Ignat
baritonBianca Mărghean
sopranăLiviu Indricău
tenorLuminița Berașin
pian

Duminică
27 aprilie 2025
ora 14:00

Foaierul Operei Naționale București

f @operanb.ro

i @operationalabucuresti

www.operanb.ro

/OperaNaționalăBucurești

@operabucharest

PARTENER DE MOBILITATE

SPONSORI

PARTENERI

PARTENERI MEDIA

70 DE ANI DE LA TRECEREA ÎN VEȘNICIE A COMPOZITORULUI GEORGE ENESCU

de Astrid Christiana Stan, 10F

În anul 2025, la 70 de ani de la înălțarea sufletului maestrului George Enescu, Opera Națională București aduce un omagiu maestrului printr-un concert-expoziție-conferință: „Enescu 70 pe înțelesul tuturor”.

Evenimentul va prezenta opera „Oedipe” într-un format pe înțelesul tuturor, punând accent pe conexiunile capodoperei enesciene și tradițiile românești; ciclul de lied-uri „Cele 7 cântece” pe versuri de Clement Marot și „Pavana” din suita pentru pian Opus 10, nr. 2 în Re major.

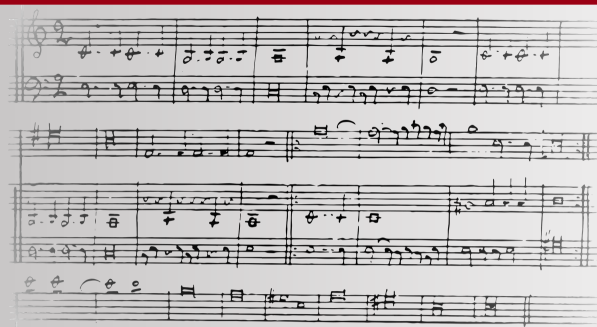
Misiunea evenimentului „Enescu 70 pe înțelesul tuturor” este de a aduce opera și personalitatea lui George Enescu mai aproape de public, prin îmbinarea muzicii cu viziunea maestrului.

„Enescu 70 pe înțelesul tuturor” este un eveniment dedicat tuturor iubitorilor de muzică și cultură, indiferent de nivelul de familiaritate cu opera lui George Enescu. Fie că sunteți pasionați de muzica clasică, curioși să descoperiți capodopera Oedipe sau interesați de conexiunile dintre folclorul românesc și compoziția enesciană, această experiență unică vă va oferi o perspectivă clară și emoționantă asupra geniului enescian. Printr-o combinație inedită de concert, conferință și expoziție, evenimentul vă invită să pătrundeți în lumea lui Enescu într-un mod accesibil, educativ și profund inspirațional.

Sub bagheta maestrului Daniel Jinga, Managerul Operei Naționale București, publicul este așteptat la toate spectacole stagiunii!

Evenimentul urmărește:

- Popularizarea creației enesciene
- Explorarea influențelor folclorice în muzica lui Enescu, subliniind conexiunile profunde dintre tradiția românească și limbajul său muzical
- Facilitarea înțelegerii operei „Oedipe”
- Onorarea moștenirii lui Enescu

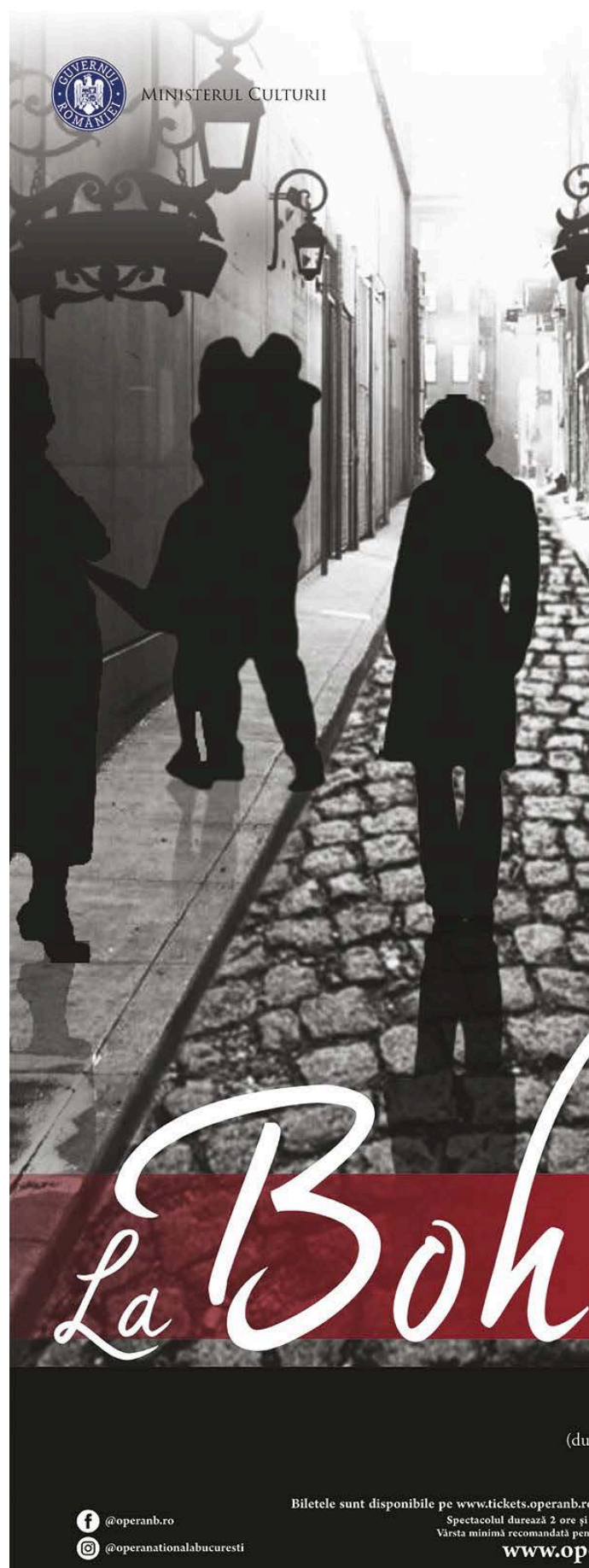
MESAJ AL DIRECTORUL GENERAL ADJUNCT AL OPEREI NAȚIONALE BUCUREȘTI

Anul 2025 stă sub semnul marilor noastre valori culturale. Celebrăm 175 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, poetul-simbol al literaturii române și universale, iar Opera Națională București aduce un omagiu lui George Enescu, la 70 de ani de la trecerea sa în eternitate, prin spectacole memorabile, inclusiv „Oedipe”, pe 3-4 mai 2025.

Două spirite geniale, două repere ale identității noastre, două voci care au dăruit lumii frumusețea inegalabilă a cuvântului și a muzicii. Cultura nu este doar o moștenire, ci și un angajament: de a păstra, de a înțelege și de a transmite mai departe. Prin voi, tinerii pasionați de artă și cunoaștere, aceste valori trăiesc mai departe.

Vă încurajez să explorați universul cultural al acestor mari creatori și să fiți purtătorii unei moșteniri ce definește sufletul românesc. Eminescu și Enescu ne-au arătat că frumusețea și profunzimea nu au granițe – vă invit să le ducem mai departe visul.

**Cu admirație,
Director General Adjunct,
Cosmin-Gabriel Trîmbaciu**

@operanb.ro

@operanationalabucuresti

Biletele sunt disponibile pe www.tickets.operanb.ro

Spectacolul durează 2 ore și

Vârsta minimă recomandată pentru

www.op

Èm De

de Giacomo Puccini

Libretul Giuseppe Giacosa și Luigi Illica

pe baza romanului „Scènes de la vie de bohème” de Henri Murger)

și la Casa de Bilete a Operei Naționale București.

40 de minute și are 2 pauze.

Pentru acest spectacol este de 6 ani.

eranb.ro

/OperaNaționalăBucurești

@operabucharest

CE PĂRERE AU ELEVII DESPRE SPECTACOLELE DIN CADRUL ONB

Spectacolul „La Bohémé” este plin de romantism și trăiri ce prind contur prin intermediul lucrării muzicale ce îi stă la bază. A fost o experiență inedită pe care mă bucur că am putut să o împărtășesc cu colegii mei.

– **Sabina Antonia Hubert, 10F**

Opera „La Bohémé” este o capodoperă plină de emoție și sensibilitate, care surprinde perfect fragilitatea iubirii și a vieții. Aceasta spune povestea tragică de iubire dintre îndrăgostiții Mimi și Rodolfo care are loc în cartierul tinerilor boemi din Franța. Îmi place foarte mult cum boneta roz simboliza iubirea lor care trăiește chiar și după moartea femeii.

– **Cristina Niculescu, 10F**

Deși în mod normal nu reușesc să mă conectez cu narațiunea, această interpretare m-a prins complet. Am fost captivată de la început până la sfârșit, iar actul final a reușit să mă facă să simt o emoție profundă.

– **Hompot Anca, 10F**

Opera „La Bohémé” a fost o experiență fascinantă, dovedindu-mi că iubirea nu trebuie să fie constrânsă de bani sau de statutul social, ci de cât de mult îți la persoana de lângă tine și de sacrificiile pe care ești dispus să le faci pentru ea în contextul unor momente grele, precum o boală.

– **Andrei Onu, 10F**

SPĂRGĂTORUL DE NUCI: O POVESTE DE VIS PE SCENA OPEREI

de Erzsébet Bogács, 10D

„Spărgătorul de Nuci” este una dintre cele mai îndrăgite reprezentații de balet, transpunând orice spectator în lumea visurilor Clarei, unde realitatea și fantezia se împletesc sub farmecul sărbătorilor de iarnă.

Bazat pe adaptarea lui Alexandre Dumas a operei lui E.T.A. Hoffmann, „Spărgătorul de nuci și Regele Șoarecilor” urmărește povestea Clarei în Ajunul Crăciunului, când cadoul primit de la unchiul ei, un soldățel din lemn, prinde viață și se luptă împotriva Regelui Șoarecilor și a armatei sale. Victoria este urmată de transformarea jucăriei într-un prinț care o conduce pe Clara într-un tărâm feeric, unde o suită de dansuri le celebrează triumful.

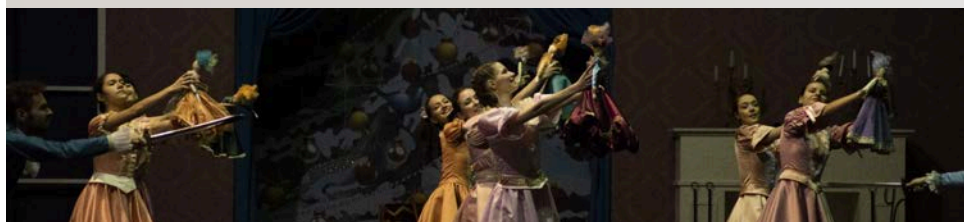
Prestația dansatorilor a fost impresionantă, fiecare mișcare fiind executată cu precizie și o expresivitate aparte, contribuind la atmosfera de basm. Un moment deosebit a fost Dansul Fulgilor de Nea, îmbogățit de vocile corului de copii pregătit de maestra Smaranda Morgovan, care a adăugat un plus de emoție și farmec spectacolului. Orchestra live a contribuit, de asemenea, la magia serii, transpunând

spectatorii într-o lume de poveste, unde nostalgia copilăriei și spiritul magic al sărbătorilor s-au împletit armonios. În pauza dintre acte, spectatorii au avut ocazia de a explora o galerie de costume, fiecare purtând amprenta unei perioade marcante în evoluția baletului.

Indiferent dacă este perioada sărbătorilor sau nu, Opera Națională își așteaptă publicul cu porțile deschise,

oferind diverse spectacole la prețuri accesibile. Alături de cei dragi, o seară la operă va deveni o experiență memorabilă.

Fiecare moment artistic vă îmbogățește cultura generală și baza de valori. Totodată, vă oferă posibilitatea de a aprecia frumusețea lumii din jur dintr-o perspectivă nouă. Astfel, vă încurajez să urmăriți programul Operei și să vă bucurați de un spectacol ori de câte ori aveți ocazia.

OEDIPE - ÎNTRE CÂNT SI CUVÂNT

de Elena Ioana Stănilă, 10A

Viața ne-a fost dată din Eden și înseamnă bucurie, suferință și iubire; înseamnă sentimente. Din sufletul plin de emoție s-a născut arta, ce cuprinde armonia dintre inimă și minte. Universul interior este guvernat de legile sensibilității, de candoarea desprinsă din ziua dintâi. La granița dintre senibilitate și rațiune se află literatura și muzica.

Mitul lui Oedipe, așa cum este relatat de Sofocle în piesele „Oedipe Rege” și „Oedipe la Colonos”, explorează teme fundamentale precum destinul, cunoașterea de sine și vinovăția. Prima reprezentare a piesei teatrale a avut loc în anul 429 înainte de Hristos, iar, mai târziu, opera a continuat să stârnească interes, compozitorul George Enescu realizând lucrarea muzicală „Oedipe” pe 27 aprilie 1931, devenind una dintre cele mai mari capodopere ale culturii românești.

Oedipe, fiul regelui Laios și al reginei Iocasta din Teba, este abandonat la naștere, deoarece oracolul profetise că își va ucide tatăl și se va căsători cu mama sa. Salvat și crescut de regele Polibos din Corint, Oedipe află de profecie și, crezând că Polibos este tatăl său, fuge pentru a-și evita destinul.

Pe drum, ucide un necunoscut într-o ceartă, fără să știe că era chiar tatăl său, Laios. Ajuns la Teba, rezolvă enigma Sfinxului, eliberând orașul și fiind răsplătit cu tronul și mâna reginei Iocasta – propria sa mamă.

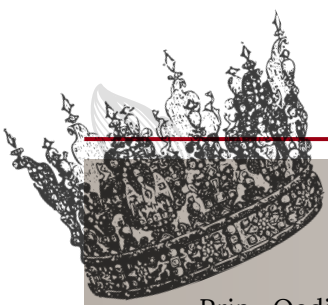
Ani mai târziu, o ciură lovește Teba, iar Oedipe caută cauza, descoperind adevărul despre identitatea sa. Iocasta se sinucide, iar Oedipe își scoate ochii și pleacă în exil.

În Oedipe la Colonos, el ajunge la Colonos, unde își găsește sfârșitul, devenind un simbol al purificării și al împăcării cu destinul său tragic.

Symbolismul tragediei lui Sofocle este profund, reflectând teme universale:

- **Orbul care „vede”** - Când Oedipe are ochii sănătoși, este orb față de adevăr, dar când își pierde vederea fizică, înțelege cu adevărat cine este.
- **Drumul inițiativ** - Călătoria lui Oedipe de la rege la proscris și apoi la o figură aproape divină la Colonos poate fi văzută ca un parcurs inițiativ, o căutare a adevărului suprem.
- **Fatalitatea destinului** - oricât de inteligent și puternic ar fi Oedipe, nu poate scăpa de destin, ceea ce sugerează ideea predestinării absolute.

Prin „Oedipe”, Enescu nu doar că redă un mit antic, ci construiește o operă profund filosofică despre condiția umană. Muzica sa reușește să exprime complexitatea sufletului omenesc, de la revoltă și suferință până la împăcarea finală. Prin această capodoperă, Enescu ne invită să reflectăm asupra propriei noastre lupte cu destinul și asupra modului în care suferința ne poate conduce spre o formă superioară de înțelegere și eliberare.

Atât Sofocle, cât și Enescu oferă interpretări memorabile ale mitului lui Oedipe, fiecare punând accent pe aspecte diferite. Sofocle prezintă un Oedipe răpus de destin, dar capabil să se ridice la rang de erou spiritual la final. Enescu dezvoltă această idee și mai mult, ilustrând nu doar tragedia eroului, ci și procesul său de purificare și acceptare. Astfel, opera „Oedipe” devine nu doar o capodoperă muzicală, ci și o meditație asupra luptei omului cu destinul, într-o manieră profund personală și universală.

Unul dintre cele mai puternice mesaje ale operei este ideea că suferința nu este doar o pedeapsă, ci și un mijloc de purificare. Oedipe, după ce își descoperă crimele, nu cade pradă disperării absolute, ci își asumă destinul și continuă să caute sensul existenței sale. Această dimensiune profund filosofică este evidențiată de transformarea muzicală din ultimele acte. Dacă începutul operei este marcat de tonalități grave și de o orchestră puternică, finalul – moartea lui Oedipe la Colonos – devine aproape mistic, cu sonorități luminoase care sugerează împăcarea cu destinul. Finalul operei nu este unul de disperare absolută, ci de împăcare. La Colonos, Oedipe devine un simbol al înțelepciunii, iar muzica se luminează, sugerând o eliberare spirituală.

Imaginile folosite de artele auditive pot fi reprezentate și prin mijloace vizuale, respectiv prin mijloace grafice, de data aceasta reprezentarea putându-se face cu multă precizie. Dar, dacă ascultarea unei opere literare poate fi înlocuită foarte bine prin citirea în gând a acesteia, deoarece în literatură interesează mai mult sensul cuvintelor decât sonoritatea lor, în muzică situația este alta; citirea în gând a unei partituri nu poate înlocui decât în foarte mică măsură ascultarea muzicii, arta muzicală fiind prin excelență sonoră.

Arta muzicii are afinități evidente cu arta literaturii, amândouă făcând parte din categoria artelor auditive și a celor temporale. Deosebirea esențială dintre muzică și literatură constă în faptul că imaginile muzicale, construite din succesiuni și suprapuneri de sunete muzicale (uneori și nemuzicale), au un caracter oarecum abstract, prezentând o mare elasticitate în interpretarea ideilor și sentimentelor pe care le exprimă, pe când imaginile literare (poetice), construite din cuvinte, cu un caracter mult mai concret, fiind capabile de a exprima cu multă claritate orice gând sau sentiment omenesc. În schimb, dacă în literatură transmiterea emoției estetice este condiționată de cunoașterea profundă a sensului cuvintelor și frazelor, în muzică această transmitere se face mult mai direct, muzica apropiindu-se, din acest punct de vedere, de artele vizuale.

Această dimensiune simbolistă a mitului l-a influențat profund pe Enescu în compunerea operei „Oedipe”, unde muzica sa reflectă complexitatea interioară a eroului și luptele sale existențiale. Ideea compunerii operei Oedipe i-a fost sugerată de scriitorul Edmond Fleg în 1910, iar Enescu a fost profund impresionat de acest subiect, considerându-l potrivit pentru o operă de anvergură.

Opera „Oedipe” a lui Enescu este o tragedie lirică în 4 acte, reprezentând esența celor două tragedii ale lui Sofocle : „Oedipe Rege” și „Oedipe la Colona”. În această lucrare enesciană, Oedipe este umanizat, așa cum mărturisește însuși compozitorul: „N-am vrut să fac din Oedip-ul meu un zeu, ci o ființă de carne, ca dumneata și ca mine. Dacă unele accente pe care i le-am imprimat au emoționat pe câțiva oameni, aceasta, cred, este fiindcă ei au recunoscut în jalea sa un ecou fratern.”

Un alt aspect care face opera „Oedipe” unică este integrarea unor influențe folclorice românești. Enescu își construiește muzica pe o structură sonoră ce amintește de doinele și bocetele tradiționale, conferindu-i un caracter arhaic și autentic. Astfel, mitul lui Oedipe, deși universal, capătă o dimensiune personală, apropiindu-se de ethosul cultural românesc.

CĂLĂTORIND ÎN NORD

Elena Lobodan, 11D

Oamenii sunt adesea preocupați de cariera profesională, neglijând de cele mai multe ori partea sufletească. A trăi fără a vedea lumea cu toate frumusețile ei mi se pare trist și nedrept. În ultimii ani, am avut ocazia de a vizita mai multe țări inedite care mi-au lărgit orizonturile culturale.

Norvegia

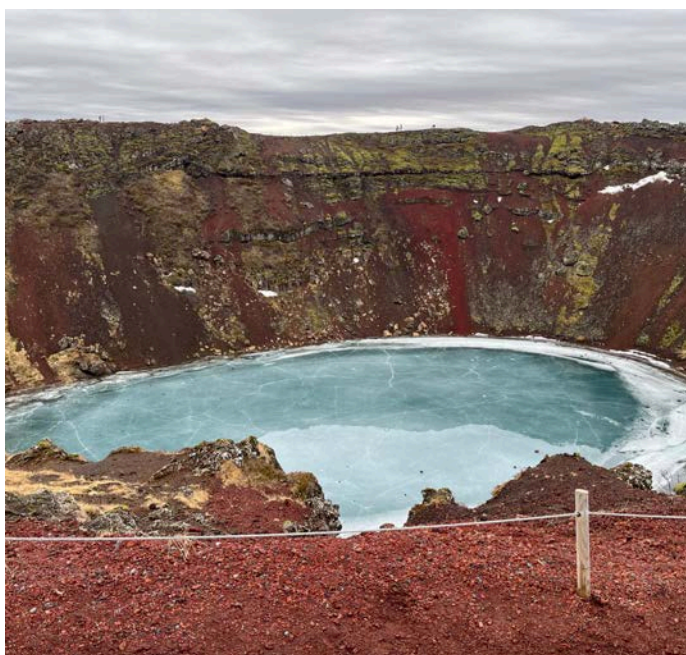
În vacanța din februarie a clasei a IX-a, am avut șansa să vizitez Tromsø, un mic oraș din nordul Norvegiei. A fost poate una dintre cele mai frumoase experiențe din viața mea, prin trăirile pe care mi le-a dăruit acest orașel cochet. În una din zilele petrecute acolo am fost să vizitez renii oamenilor Sami, un popor indigen care este răspândit în diferite zone din Norvegia, Suedia, Finlanda și Rusia. Auzisem că ei se ocupă în mod tradițional cu îngrijirea renilor însă, având ocazia să le vorbesc, am aflat că pentru ei aceste animale sunt mai mult decât niște simple ființe. Renii sunt văzuți drept „suflet din sufletul” acestor indigeni și sunt extrem de îndrăgiți de aceștia. Ceea ce m-a fermecat în mod deosebit a fost ospitalitatea oamenilor Sami. Ne-au primit cu brațele deschise, oferindu-ne tochtură tradițională din carne de ren și invitându-ne să cântăm alături de ei câteva cântece, în stilul lor tradițional, numit yoik (scris uneori și joik). O altă clipă care a rămas întipărită în mintea mea mult timp după ce m-am întors acasă, a fost „vânătoarea de auroră”. Am văzut pentru prima dată aurora boreală chiar în oraș, în Tromsø, în fața hotelului la care eram cazată, însă spectacolul magistral dat de jocul strălucitor al luminilor din ceruri, pe care îl văzusem doar în filmulețe, avea să se petreacă în cadrul unei excursii special organizate. Adesea îmi amintesc focul puternic în jurul căruia stăteam alături de celelalte persoane pentru a-mi mai dezmoți degetele, privind cu nesaț la dansul pe care aurora îl făcea pe întregul cer.

Tromsø are ceva aparte, un aer care te face să te simți ca acasă, iar fiorduri le ce îl însoțesc oferă priveliști greu de exprimat în cuvinte. Oamenii pe care i-am întâlnit acolo – din toate colțurile lumii – erau amabili și mai volubili decât mă așteptam. Călătoria în Norvegia rămâne pentru mine locul în care mă voi întoarce cu si uranță în următorii ani.

Islanda

În acest an, în februarie, am zburat spre Islanda, una dintre cele mai frumoase țări din întreaga lume. Peisajul mi-a captat atenția din prima secundă, cu nesfârșitele întinderi de mușchi verde-gălbui crescut peste roci vulcanice negre și aspre, cu numeroșii munți plini de cascade și cu izvoarele de apă termală de pretutindeni, ce ies clocotind din pământul rece, oferind peisajului un aspect nepământesc. Parcurgerea Cercului de Aur – cel mai cunoscut traseu turistic din Islanda – a debutat cu vizitarea Parcului Național Thingvellir, locul în care placa tectonică nord-americană se întâlnește cu placa tectonică eurasiatică. Mai târziu, am fost la unul dintre cele mai așteptate obiective, zona geotermală cu gheizere din Valea Haukadalur. Această oprire a fost pentru mine cea mai frumoasă experiență din ziua respectivă, în ciuda mirosului pregnant de sulf din aer.

În următoarele zile, am avut ocazia să admir multe peisaje specifice insulelor vulcanice – lacul vulcanic Kerid, de un albastru vărațic, înghețat la acea vreme, pictat parcă pe un fundal roșu și „cea mai frumoasă plajă din lume”. Această plajă de nisip negru își merită pe deplin numele. În ciuda vântului care sufla cu putere, am reușit să ajung în peștera parcă scobită în coloane de carbon. Chiar dacă orașele ei sunt triste și risipite, Islanda este plină de viață în propriul ei fel, rămânând un loc care fascinează prin comorile naturale pe care le găzduiește.

ERASMUS+ AU COLLÈGE NATIONAL “CANTEMIR-VODĂ”

de Miruna Țiglea, 11D

Le choix du nom «Erasmus» fait référence à Érasme de Rotterdam, un éminent érudit et conférencier inspirant de la Renaissance, qui a beaucoup voyagé en Europe pour enseigner et étudier dans plusieurs universités. Mais en même temps, le mot «Erasmus» a également parfaitement servi d'acronyme pour The European Community Action Scheme for Mobility of University Students.

Notre lycée se distingue par sa participation à de nombreux projets européens depuis 2006. Parmi eux, on trouve plusieurs projets Erasmus (TREDEF, Todos los caminos, CLIP, KAI, IDEAS), chacun ayant des objectifs spécifiques importants. Nos élèves et professeurs ont participé à des échanges d'expériences avec des lycées de pays comme l'Espagne, la France, la Turquie et bien d'autres. Les professeurs sont toujours à la recherche de nouveaux partenariats pour élargir le réseau de collaboration internationale du lycée. Pour 2025, nous avons des projets encore plus ambitieux, notamment un déplacement en Finlande en février et un autre d'un mois en France en août-septembre. Les inscriptions pour le voyage en France ont été ouvertes jusqu'au 10 février. Les élèves souhaitant participer à cette mobilité ont dû remplir un formulaire en ligne et envoyer par email les justificatifs des activités extra-scolaires, un CV et une lettre de motivation!

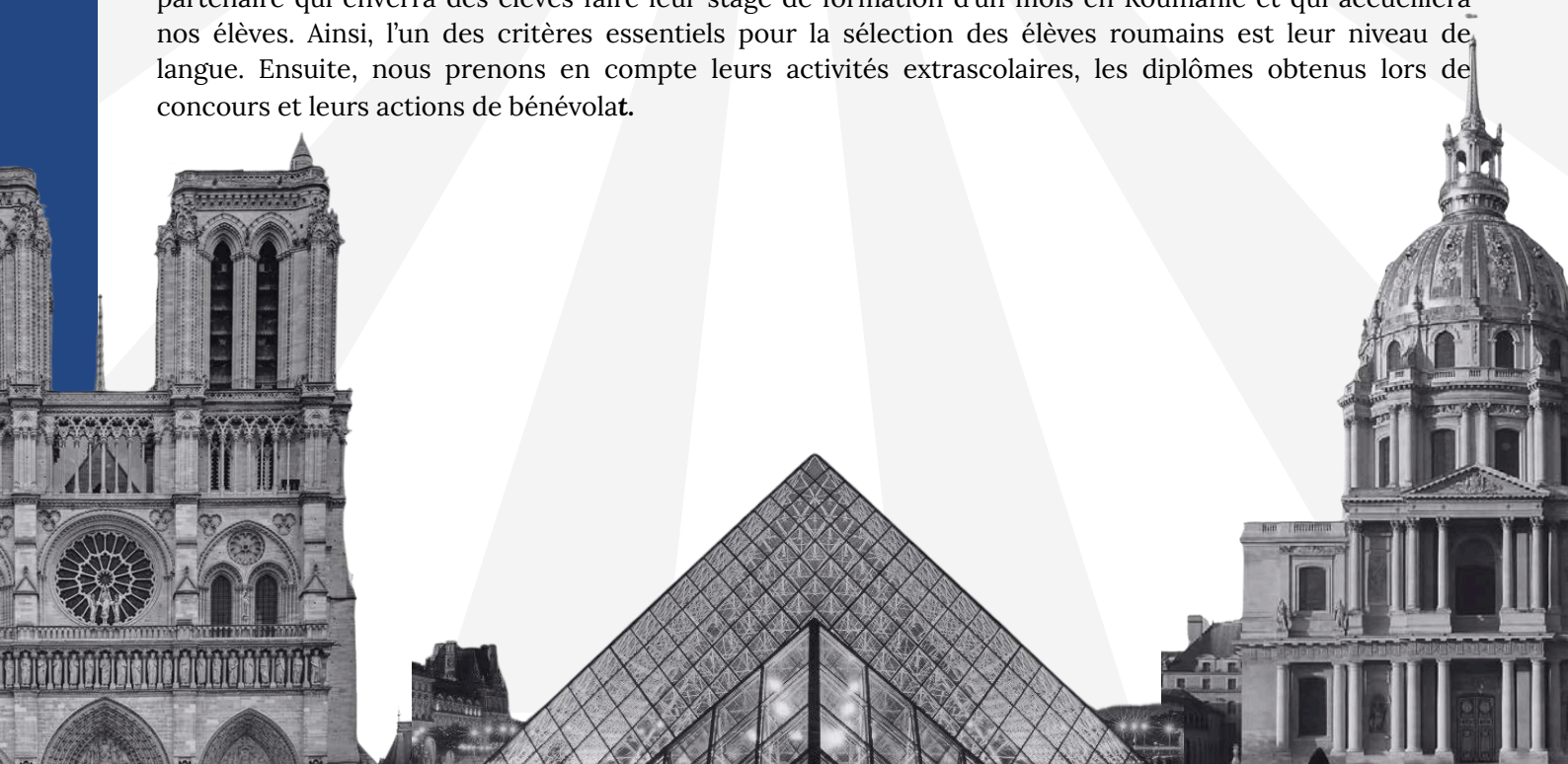
Avec l'aide de Madame la Professeure Simona Tatu, professeure coordinatrice de ce projet, j'ai réussi à obtenir une petite présentation de cette mobilité.

Comment vous est venue l'idée d'un tel projet qui dure un mois ? Est-ce la première fois que notre lycée propose aux élèves des mobilités individuelles?

Prof. Tatu Simona: Dans le cadre du projet Erasmus+, il existe deux types de mobilité pour les élèves: les mobilités de groupe et les mobilités individuelles. En ce qui concerne les mobilités de groupe, le Collège National Cantemir-Vodă de Bucarest a déjà une vaste expérience. C'était le moment idéal pour se familiariser avec ce second type de mobilité, qui permettra aux élèves de passer plus d'un mois dans un pays membre de l'Union européenne.

Quel est le critère le plus pertinent dans la sélection des élèves pour ce projet ?

Prof. Tatu Simona: Le Lycée International Charles de Gaulle» de Dijon, en France, est l'établissement partenaire qui enverra des élèves faire leur stage de formation d'un mois en Roumanie et qui accueillera nos élèves. Ainsi, l'un des critères essentiels pour la sélection des élèves roumains est leur niveau de langue. Ensuite, nous prenons en compte leurs activités extrascolaires, les diplômes obtenus lors de concours et leurs actions de bénévolat.

Qu'est-ce que les élèves sont censés obtenir à l'issue de cette expérience?

Prof. Tatu Simona: En France, ce type de mobilité est reconnu par le ministère de l'Éducation et la mention Mobilité Erasmus+ figure sur le diplôme du baccalauréat. Pour les élèves roumains, ce sera une occasion d'améliorer leur niveau de français, de découvrir un autre système éducatif, d'assister à des cours pendant un mois, de s'immerger dans une autre culture et de développer de nouvelles compétences.

Quel sera l'emploi du temps des élèves et des professeurs impliqués dans cette mobilité?

Prof. Tatu Simona: Les élèves français sont attendus dans notre lycée à partir du 4 mai 2025. Ils auront ainsi l'occasion de participer au programme La Semaine verte et, pendant trois semaines, ils assisteront aux cours d'anglais, d'informatique et de français avec leurs correspondants.

Quelles différences pourrait-on observer entre les systèmes éducatifs français et roumain?

Prof. Tatu Simona: Entre 2018 et 2021, notre lycée a été impliqué dans un autre projet Erasmus+ francophone, coordonné par la France. À cette époque-là, nos élèves ont pu constater des différences considérables entre les deux systèmes éducatifs. Nous avons tendance à critiquer notre propre système et à idéaliser ceux des autres, en particulier ceux d'Occident. J'espère de tout mon cœur qu'après cette expérience, les lycéens de Cantemir comprendront qu'il faut cesser une fois pour toutes ce complexe d'infériorité, qu'ils seront plus confiants en eux-mêmes et qu'ils apprécieront davantage leur propre pays.

J'encourage tous les élèves intéressés ou simplement curieux à s'inscrire à Erasmus+. Comme l'ont dit de nombreux élèves après leur départ, c'est une expérience inoubliable qui en vaut vraiment la peine au moins une fois dans sa vie !

Tu auras l'occasion d'élargir tes horizons, de découvrir de nouvelles cultures, d'apprendre à mieux te connaître ainsi que le monde qui t'entoure, de te construire un réseau de collaboration internationale, d'acquérir des compétences en travail d'équipe, d'améliorer tes compétences en langues étrangères et, bien sûr, de créer des souvenirs inoubliables !

ERASMUS+: O PERSPECTIVĂ A MULTICULTURALISMULUI SUB CERUL NORDIC

de Maria Bîlnicu, 11D

Fiecare vizită de schimb de experiență din cadrul programului Erasmus+, un punct de temelie în calendarul extracurricular al liceului nostru, poartă cu sine o unicitate inegalabilă, contrastată prin conceptele ce stau la baza întregii experiențe - multiculturalismul și interconectarea prin diversitate. Acum doar câteva luni, alături de câțiva colegi de liceu, am avut memorabila oportunitate de a desluși aceste taine prin prisma unei deplasări de proiect în Parola, Finlanda.

Ajunși în toiu noptii, încă de la primul pas pe teritoriul finlandez, frigul aprig și-a făcut puternic simțită prezența, în timp ce fiecare dintre noi a fost întâmpinat de familia ce avea să ne țină sub aripa sa. Încă din prima zi a programului, am făcut cunoștință cu sistemul de educație, familiarizându-ne cu întreg campusul școlii și asistând la orele de curs, precum matematica, finlandeza și suedeza. Ne-a surprins să asistăm la un mediu axat mult mai mult pe colaborare și învățare pragmatică, bazat pe coalescența acestora cu tehnologia și cu aplicații practice ale noțiunilor teoretice predate, care se pliază pe interesul și spiritul de înțelegere al tinerilor. Această metodă, îmbinată cu abordarea diferită a profesorilor - una destinsă, mai flexibilă și mai apropiată de elevi - reflectă principiile educației finlandeze, recunoscute la nivel internațional: autonomia, gândirea critică și explorarea interdisciplinară.

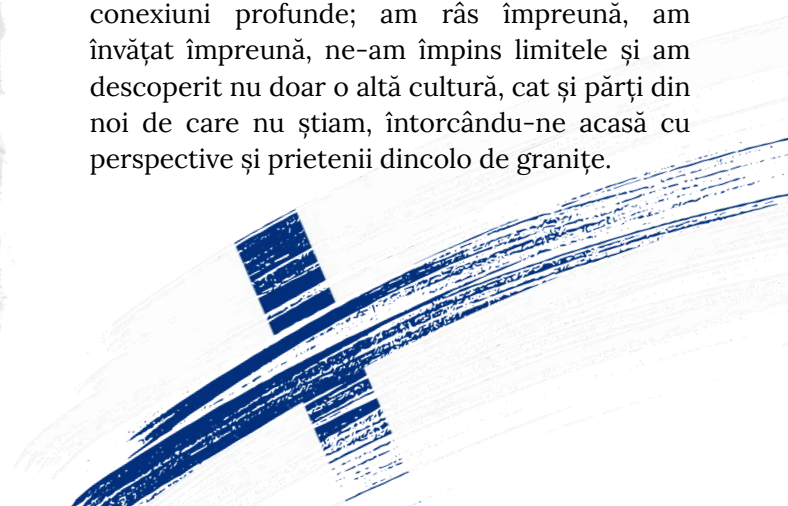

În afara mediului academic, în timpul liber, gazdele noastre ne-au dezvăluit o parte din rutina tipică adolescenților finlandezi. Astfel, cunoscând treptat împrejurimile și tainele orașului împreună, conexiunea din cadrul grupului a început a se accentua, prin numeroasele discuții legate de obiceiurile cotidiene și locale, cât și de contrastul dintre acestea, învăluite de voaluri de umor, schimburi de valori și extaz tineresc. Încă din prima seară, valul de solidaritate își făcea neconștient simțită prezența radiind, atunci când întreg grupul ne-am strâns în jurul unui foc, la marginea unui dintre numeroasele lacuri înghețate din zona, unde am continuat să înțesăm atmosfera cu glume, râsete și amicitie, conturând astfel temeiul unei prietenii interculturale aparte, în timp ce unii dintre noi am optat să patinăm de-a lungul platoului de gheață - o experiență de o unicitate întru totul aparte.

Într-una dintre zilele ce au urmat, am pășit pragul faimosului castel medieval din Håmeenlinna, unde am avut ocazia de a descoperi o parte din istoria Finlandei secolului al XIII-lea, castelul fiind un punct de reper remarcabil prin statusul său de fortăreață militară, ce a deservit și ca închisoare, de-a lungul vremii. În ziua ce a urmat, a avut loc excursia la schi, unul dintre cele mai așteptate momente ale săptămânii. Întreaga experiență s-a dovedit a fi de-a dreptul memorabilă, de la explorarea întregului vârf de munte, înțesat de labirinturi de pârtii, până la interacțiunea cu oamenii din jurul nostru, care ne-a oferit o și mai clară perspectivă asupra societății finlandeze și a interconectării sociale, în ciuda diferențelor de limbă. Am putut simți atunci importanța sporturilor de iarnă în cultura acestora, fiind mai mult decât simple activități recreative, și anume o parte vastă a stilului lor de viață, bazat pe o filosofie care privește natura ca fiind un element esențial în dezvoltarea umană.

Ultima zi petrecută în Finlanda a fost dedicată vizitării capitalei sale, Helsinki, sâmburele cel mai semnificativ al politicii, educației, culturii, istoriei, cercetării și artei finlandeze. Astfel, am avut oportunitatea de a vizita faimosul muzeu de artă "Ateneum" și de a admira catedralele ce poartă o influență inegalabilă în repertoriul național, ale căror stiluri arhitecturale unice conferă un farmec deosebit întregului oraș. Cu obraji îmbujorați de la vântul tăios, indus de către Golful Finic, în peninsula căruia este situat orașul, am luat la pas, timp de ore întregi, numeroasele străzi de piatră, ajungând apoi să admirăm întreaga panoramă de la înălțime, din roata cea mare din inima capitalei. Întregul tablou părea bazat pe concepte precum simplitatea și funcționalitatea, ce redau cu perfecțiune stilul de viață liniștit pe care oamenii îl duc zi de zi, ancorat în pacea aparent atipică unei astfel de metropole.

Brusc, fără nicio atenționare, ne-am regăsit în ultima zi a vizitei de proiect, cu bagajele răsfirate printre noi, gata să se imbarce în drumul spre casă. Emoția răsunătoare se simțea ca un junghi în aerul rece - îmbrățișările erau mai lungi, zâmbetele mai calde, iar în toate părțile auzeam cuvintele "Ne vom revedea în curând!". Atunci se lăsa remarcat efectul realizării că, în doar câteva zile, formaserăm conexiuni profunde; am râs împreună, am învățat împreună, ne-am împins limitele și am descoperit nu doar o altă cultură, ci și părți din noi de care nu știam, întorcându-ne acasă cu perspective și prietenii dincolo de granițe.

VAN GOGH: POETS AND LOVERS

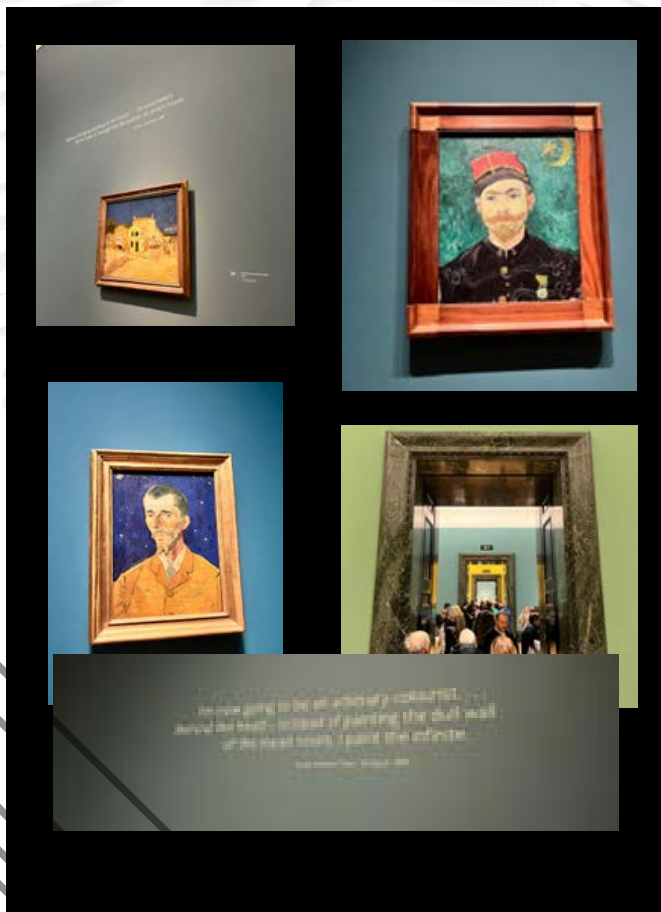
A JOURNEY THROUGH THE
PAINTER'S LIFE AND ITS COLORS
Elena Georgescu 11B

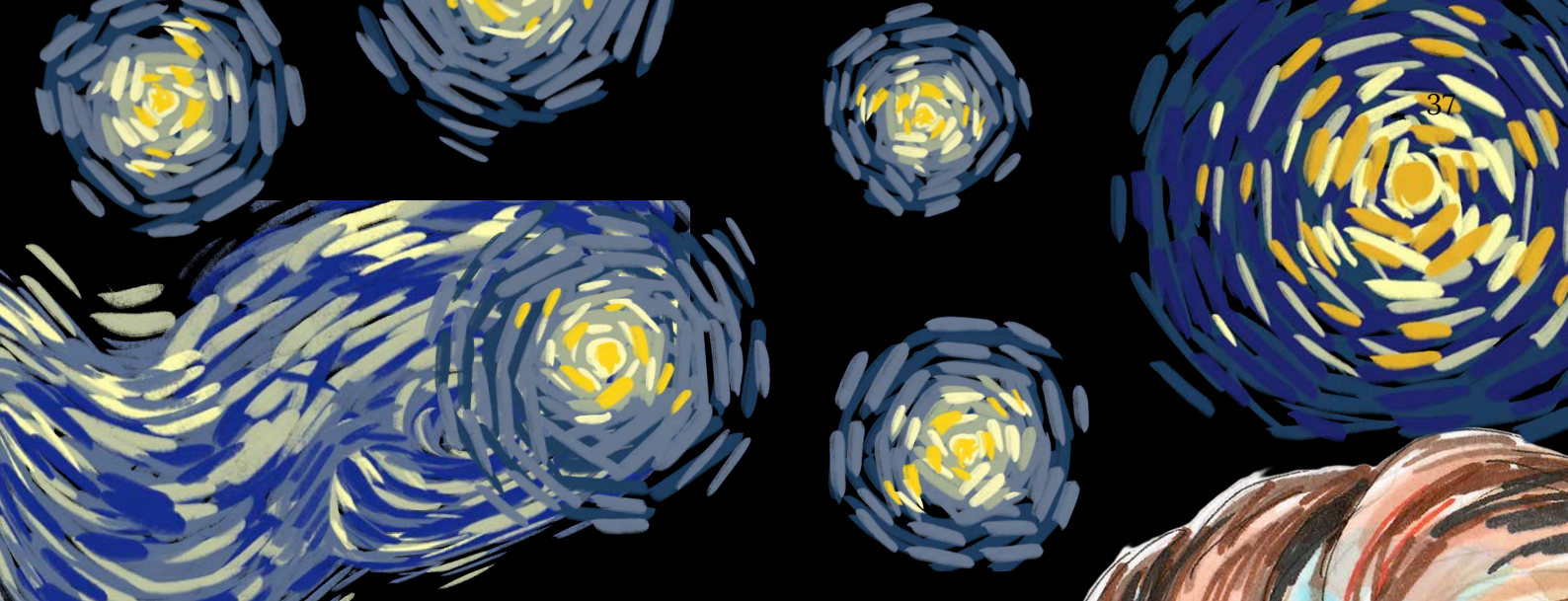
The exhibition organized by The National Gallery in London was a once-in-a-century opportunity to see Van Gogh's most spectacular paintings and drawings brought together, tracing his journey through life in the south of France. Celebrating the Gallery's 200th anniversary, the exhibition featured 61 of Vincent van Gogh's masterpieces from around the world and was on display from September 14, 2024, to January 19, 2025.

Over the span of two years, in both Arles and Saint-Rémy-de-Provence, Van Gogh created an extraordinary and innovative body of work, transforming the people and places he encountered in his daily life. He chose corners of nature and individuals from his new surroundings to create highly expressive portraits of symbolic figures, rich in literary references, such as "The Poet or The Lover." These themes gave the exhibition its name and became central to his paintings from that period. The modest public park in front of the "Yellow House" became a "Poet's Garden", while the overgrown hospital garden at Saint-Rémy became a refuge for lovers.

The atmosphere upon entering the exhibition was unlike anything I had ever experienced in a museum. The vibrant colors covering the walls made me feel as if I had stepped into a Van Gogh painting. Each room was dedicated to a specific theme, represented by a corresponding color. The exhibition's design was remarkable—standing in the first room, you could see through the door frames into the entire space, with each room unfolding into the next, creating a rainbow of vivid hues. At the center of it all was "A Wheatfield with Cypresses", whose 100th anniversary in the National Gallery's collection gave the exhibition its deeper significance. The walls were adorned with quotes from Van Gogh, perfectly complementing the colors and aesthetics of each room. These quotes added depth to the paintings, serving as the final piece of the puzzle that guided visitors through Van Gogh's South of France era.

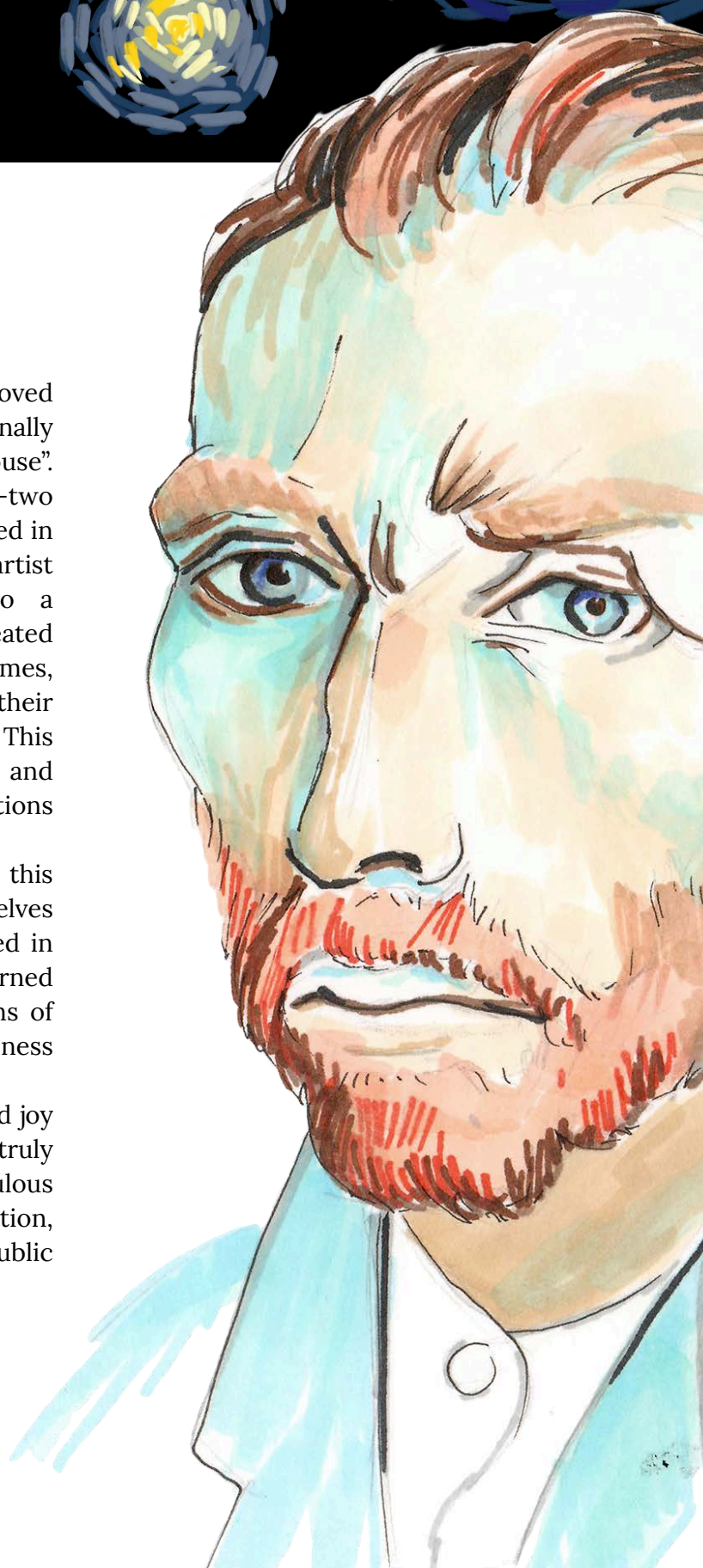

Many of Van Gogh's most famous and beloved works were grouped together as he had originally intended for the decoration of his "Yellow House". One of his most well-known arrangements—two sunflowers flanking "La Berceuse" — was displayed in the room titled "Decoration", exactly as the artist envisioned, transforming the exhibition into a narrative that transcended centuries. He also created numerous series centred around different themes, often fixating on subjects and exploring their expressive potential through variations. This approach led to "repetitions" of existing works and new portraits, which were featured in the "Variations on a Theme" section of the exhibition.

People from all over the world came to this magnificent exhibition, eager to immerse themselves in the magic of Van Gogh. Many visitors dressed in outfits inspired by his work, while others adorned their faces or bodies with painted reproductions of his masterpieces—an expression of the timelessness of his art and its enduring impact.

Van Gogh's ability to transform both pain and joy into beauty through color and texture is truly extraordinary. I was deeply moved by the meticulous design and thoughtfulness behind this exhibition, which I believe stands as one of the greatest public displays of Vincent van Gogh's work to date.

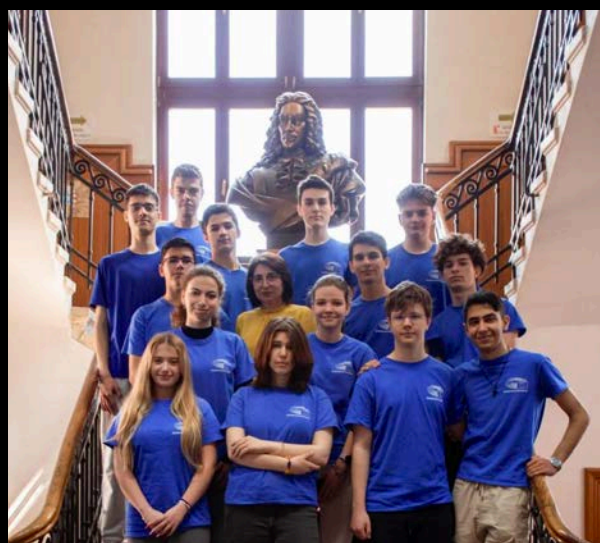
CNCV - ȘCOALĂ AMBASADOR

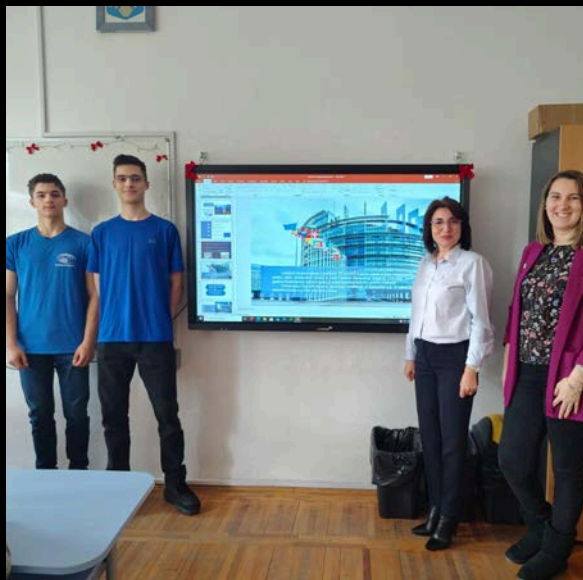
de Elías Aad, 10B

Am avut din nou privilegiul de a participa în programul european EPAS, o experiență deosebită care mi-a oferit oportunitatea de a învăța mai multe despre Uniunea Europeană și valorile sale fundamentale.

Unii dintre voi poate nu ați auzit de acest program și vă întrebați: "În ce constă?"

EPAS (Școli Ambasador ale Parlamentului European) este o inițiativă destinată liceenilor, menită să ne îmbunătățească cunoștințele despre UE și democrația parlamentară. Prin acest program, elevii descoperă nu doar cum funcționează instituțiile europene, ci și ce drepturi și oportunități le sunt oferite în calitate de cetățeni europeni. De asemenea, înțeleg mai bine rolul esențial pe care Parlamentul European îl joacă în procesul decizional și în viața de zi cu zi.

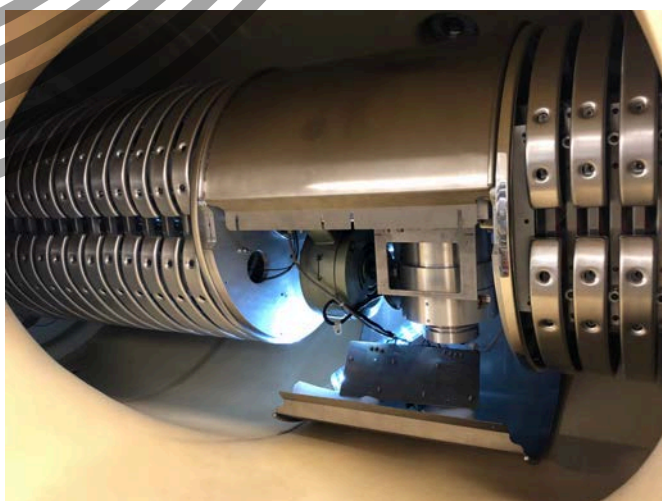
Participând la diverse activități extrașcolare din cadrul EPAS, de fiecare dată am plecat cu informații noi și utile despre apartenența noastră la Uniunea Europeană. Această experiență nu doar că mi-a îmbogățit cunoștințele, dar m-a făcut și mai conștient de importanța implicării active în societate.

În acest context, colegii mei ambasadori au participat alături de ambasadori juniori din Bulgaria și Grecia, la evenimentul „Ambassador Schools Together”, unde au dezbătut probleme moderne precum dezinformarea în mediul online, impactul rețelelor de socializare, schimbările climatice și drepturile omului în mediul digital. A fost o oportunitate extraordinară și mi-aș dori din tot sufletul să pot participa și anul viitor, pentru a continua să descopăr și să învăț lucruri noi despre Uniunea Europeană și impactul său asupra vieții noastre.

Școlile Ambasador ale Parlamentului European (EPAS) au un impact semnificativ asupra culturii, atât la nivel educațional, cât și în societate, prin promovarea valorilor democratice și a identității europene. Iată câteva dintre principalele efecte:

1. Dezvoltarea unei culturi civice europene – Elevii și profesorii implicați în program înțeleg mai bine instituțiile Uniunii Europene, drepturile și responsabilitățile cetățenilor europeni, contribuind la formarea unei generații informate și implicate civic.
2. Promovarea diversității culturale – Programul încurajează schimbul de idei și bune practici între școli din diferite state membre, stimulând respectul și aprecierea pentru patrimoniul cultural european.
3. Integrarea valorilor europene în educație – Școlile EPAS organizează evenimente, dezbateri și activități care aduc în prim-plan teme precum democrația, drepturile omului și solidaritatea, contribuind la o cultură educațională bazată pe aceste principii.
4. Inspirarea unei noi generații de lideri culturali și politici – Prin interacțiunea cu europarlamentari și instituțiile UE, elevii dobândesc competențe esențiale pentru implicarea activă în viața democratică și culturală.

Astfel, CNCV este o Școala Ambasador EPAS, ce contribuie la consolidarea identității europene și la răspândirea valorilor democratice, având un rol esențial în formarea unei societăți deschise și tolerante.

SOARELE RĂSARE LA MĂGURELE

de Monica Stanciu, 11D

Imaginează-ți un scenariu cu mine. Stai la masa din bucătărie cu o cafea și ziarul în mână. Bei liniștit cafeaua, răsfoiești ziarul, zărești un titlu interesant: „Cel mai mare laser din lume dezvăluie noi perspective de cercetare în fizica fundamentală”.^[1] Începi să citești, gândindu-te că ar fi vorba despre o inovație americană, poate britanică. Câteva rânduri mai jos, găsești numele țărișoarei tale – România! Privești sceptic, cu o expresie neîncrezătoare, apoi îți exprimi îndoiala, punând deoparte ziarul. Totuși, articolul are dreptate – cel mai puternic laser se află în Măgurele, puțin mai jos de capitală.

Proiectul ELI-NP (Extreme Light Infrastructure – Nuclear Physics, filiera română de la Măgurele a proiectului Extreme Light Infrastructure) a fost lansat în ziua de 14 iunie 2014, iar proiectarea tehnică a clădirilor necesare a fost completată în decembrie 2015. Dintre 33000 m², 20000m² reprezintă clădiri cu echipament științific și nevoi speciale pentru a le susține. Se remarcă fostul^[2] director al proiectului ELI-NP, Dr. Nicolae-Victor Zamfir.

Acesta a promovat Facultatea de Fizică a Universității din București în 1976, obținând doctoratul în fizică în 1984. A fost profesor la Universitatea Yale din New Haven, Connecticut între 1997 și 2004, an în care s-a întors în România și a devenit directorul general al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei”.^[3] A fost numit membru corespondent al Academiei Române în 2006, apoi membru titular în 2015 și în final vicepreședinte în 2022.^[4]

Există cinci departamente de cercetare care activează la Măgurele:

1. **Departamentul sistemului laser** se ocupă cu menținerea laserelor și testarea sistemelor și componentelor optice cu ajutorul laboratorului de optică.^[5]
2. **Departamentul sistemului gamma** are ca scop implementarea sistemului VEGA (Variable Energy Gamma) care va putea livra raze gamma cu energii cuprinse între 1 MeV și 19,5 MeV. Acestea acoperă energiile necesare studiilor astrofizice și ale fizicii nucleare de energii joase.^[5]

3. **Departamentul de experimente cu laser** studiază fenomene ale fizicii nucleare care apar în urma interacțiunii laserelor de putere înaltă cu materia. Se presupune că aceste studii ar putea deschide porțile către aplicații tehnologice noi în domeniul interdisciplinar.^[5]

4. **Departamentul de experimente cu raze gamma** se folosește de infrastructura unică a ELI-NP pentru a deschide noi posibilități în cercetarea fotonucleară. Experimentele în fluorescența rezonanței nucleare este o nișă specifică platformei de la Măgurele.^[5]

5. **Departamentul de experimente cu laserul gamma** îmbină fizica aplicată și fizica fundamentală în programul său de cercetare. Acesta se folosește de zona E7 (care găzduiește un laser care poate ajunge la puterea de 10PW) pentru a combina studiul fizicii nucleare cu cel al fizicii plasmei cu scopul de a crea condiții specifice fenomenelor astrofizice.^[5]

De-a lungul istoriei, românii și-au părăsit țara pentru a-și continua studiile superioare în Franța (spre exemplu: Emil Cioran, Constantin Brâncuși, Henri Coandă). De data aceasta, francezii au venit la noi. Este vorba de Gérard Mourou, supranumit părintele proiectului ELI. Împreună cu Donna Strickland, au primit premiul Nobel pentru „metodele lor de a genera impulsuri optice ultrascurte, de mare intensitate”.^[8] Descoperirea lor a determinat crearea laserelor de mari intensități, precum cel de la Măgurele.^[9]

Cea mai impresionantă realizare a laserului a fost anunțată publicului în data de 13 martie 2019: ajunsese la puterea planificată de 10 petawatti (1016 watti).^{[5][6]} Aceasta este egală cu în jur de 10% din puterea Soarelui nostru^[7] și este cea mai mare putere la care a ajuns un laser vreodată.^[6]

O altă problemă cu care ne confruntăm și care poate fi adresată de infrastructura de la Măgurele este cea a deșeurilor nucleare, alături de problema gestionării lor. În plus, utilizarea energiei nucleare implică prezența deșeurilor radioactive care trebuie abordată cu grijă. Metodele necesare pot fi și ele studiate cu ajutorul acestei infrastructuri.^[5]

Un alt institut de o importanță extraordinară se află tot la Măgurele, fiind vorba despre INCDFP (Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului). Acesta reprezintă un succesor al instituțiilor care se ocupau cu studiul cutremurelor. Este structurat în cinci laboratoare (Laboratorul Rețea Seismică Națională, Laboratorul Centru Național de Date, Laboratorul Seismologie Inginerească, Laboratorul Geofizică Aplicată, Prevenire și Educare).^[10]

Colegiul Național „Cantemir-Vodă” deține un parteneriat cu acesta.^[11]

Acum stăm și ne întrebăm: „**Da' oare de ce ne trebuie noua cel mai mare laser din lume?**”. Multe mistere ale Universului și ale teoriilor curente din fizică pot fi investigate cu ajutorul acestor tipuri de lasere. Spre exemplu, studiul impactului radiațiilor fotonice și ionice care pot fi produse de acest laser asupra sistemelor biologice au potențialul de a îmbunătăți metodele diagnosticării cancerului și radioprotecția biologică în timpul misiunilor spațiale. Energia enormă a laserului oferă oportunitatea de a investiga efectele electrodinamicii cuantice. Laserul are puterea de a produce raze de ioni mult mai dense, fapt care prezintă posibilitatea de a crea nuclee grei, bogate în neutroni, care poate aduce contribuții enorme domeniului astrofizicii. Producția acestor nuclee și studiul lor pot clarifica probleme precum producția de elemente mai grele decât fierul în Univers. Originea acestor elemente reprezintă una dintre cele unsprezece mari întrebări fără răspuns ale fizicii moderne, afirmă Consiliul Național de Cercetare al Academiei Naționale de Științe din S.U.A.^[5]

ȘCOALA DE VARĂ DE LA MĂGURELE

de Andrei Onu, 10F

Școala de Știință și Tehnologie de la Măgurele a fost unul dintre evenimentele la care am participat, timp de două săptămâni, în vacanța de vară a anului 2024.

Am obținut o bursă integrală la această tabără tematică care se desfășoară anual, la finele lunii august, propunând liceenilor un număr mare de teme de realizat în cadrul institutelor de cercetare de pe platforma "Măgurele". Elevi interesați de aceste teme pot alege să se înscrie la această școală de vară și să candideze pentru un loc în cadrul echipelor care vor lucra la temele propuse. Eu mi-am ales și am fost admis la tema "GeoTree: Cartarea rădăcinilor de copaci prin geofizică" susținută de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare a Fizicii Pământului, fiind susținut de premiului pe care l-am câștigat la concursul ReConnect cu seismograful inerțial NICONU.

În cadrul fiecărei teme, echipele formate din liceeni sunt îndrumate de cercetători experimentați de la institutul corespunzător temei în vederea completării unor experimente referitoare la activitatea aleasă.

PREȘEDINTELE CCIB VORBEȘTE PENTRU TOȚI ELEVII DIN LICEU

de Cristina Alexandra Stocklosa, 10F

Reporter: Stocklosa Cristina, 10F

Invitat: Stocklosa Iuliu, Președintele Camerei de Comerț și Industrie București

Bună ziua! Sunt de la revista liceului, INOROG, și vă mulțumesc pentru oportunitatea acestui interviu. Sunteți de acord să răspundeți la câteva întrebări despre activitatea Camerei de Comerț și Industrie București?

I. Stocklosa: Cu plăcere! Desigur!

Rolul Camerei de Comerț și Industrie București

Cum ați descrie scopul Camerei de Comerț pe înțelesul elevilor?

I. Stocklosa: Camera de Comerț și Industrie București sprijină mediul de afaceri local prin organizarea de evenimente, precum "Business Breakfast", unde companiile află noutăți legislative și interacționează cu decidenții politici. De asemenea, prin Ziua Oamenilor de Afaceri, facilităm internaționalizarea firmelor românești.

Cum contribuie Camera de Comerț la dezvoltarea economică a Bucureștiului?

I. Stocklosa: Colaborăm cu primăriile locale și sectoriale pentru dezvoltarea turismului prin Bucharest Tourism Board. De asemenea, suntem implicați în educație prin susținerea învățământului dual, care formează specialiști pentru piața muncii.

Despre cariera antreprenorială

Ce vă face cel mai mândru de activitatea Camerei de Comerț?

I. Stocklosa: Faptul că reușim să dezvoltăm relații comerciale care ajută firmele din București să prospere.

Cum v-ați început cariera de antreprenor?

I. Stocklosa: Am intrat în antreprenoriat acum 34 de ani, după ce am absolvit Facultatea de Electronică. Am ales acest drum deoarece cred încă din acea perioadă că antreprenoriatul este viitorul.

Sfaturi pentru tineri

Dacă ați fi elev astăzi, ce ați face diferit pentru a vă pregăti mai bine?

I. Stocklosa: Aș studia mai mult, aș participa la activități extracurriculare și m-aș pregăti în mai multe domenii pentru a avea mai multe opțiuni de carieră.

Oportunități pentru tineri și antreprenoriat

Ce domenii de viitor considerați relevante pentru tineri?

I. Stocklosa: Digitalizarea, inteligența artificială și robotizarea sunt domenii esențiale pentru viitor. Indiferent de carieră, performanța este cheia succesului.

Există stagii de practică la Camera de Comerț?

I. Stocklosa: Da, atât la Camera de Comerț, cât și la companiile membre. Elevii interesați pot participa pentru a învăța despre mediul de afaceri.

Care este cel mai mare risc al unui antreprenor?

I. Stocklosa: Să nu-și facă o analiză corectă a domeniului, a bugetului necesar și a provocărilor. Antreprenoriatul presupune muncă 24/24 de ore.

Mulți tineri cred că antreprenoriatul înseamnă libertate și bani ușor. Cât de independent ești ca antreprenor?

I. Stocklosa: Deciziile sunt ale tale, dar timpul este foarte limitat. Independența vine cu responsabilități mari.

Cum ajută guvernul noii antreprenori?

I. Stocklosa: Există programe de finanțare Start-Up Nation, care oferă până la 50.000 de euro pentru noile afaceri, dar și cursuri de formare antreprenorială.

Cum pot tinerii ajuta economia locală chiar dacă sunt încă în liceu?

I. Stocklosa: Se pot implica de la 16 ani în activități part-time, internshipuri sau voluntariat în ONG-uri pentru a dobândi experiență.

Oportunități pentru tineri și antreprenoriat

Care este cea mai valoroasă lecție din experiența dumneavoastră?

I. Stocklosa: Să nu cedezi niciodată. Un obiectiv clar definit, un plan bine structurat și un termen limită realist sunt esențiale pentru succes.

Ce sfat aveți pentru un licean care vrea să facă o schimbare în societate?

I. Stocklosa: Să învețe cât mai bine și să fie la curent cu cele mai noi tehnologii.

Vă mulțumim pentru acest interviu inspirant!

I. Stocklosa: Cu plăcere și mult succes tuturor tinerilor antreprenori!

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ LA CEAS ANIVERSAR

de Radu Cristian Dumitru, 12D

Biserica Ortodoxă Română nu este doar o instituție de cult, ci sufletul neamului românesc. Prin ea, am supraviețuit ca popor, ne-am păstrat limba, tradițiile și identitatea chiar și în cele mai grele momente ale istoriei. În 2025, se împlinesc 200 de ani de la începutul drumului spre autocefalie, un moment care ne amintește că BOR nu a fost niciodată doar un spectator al istoriei, ci un actor principal în formarea României moderne.

Un popor, o credință, un ideal

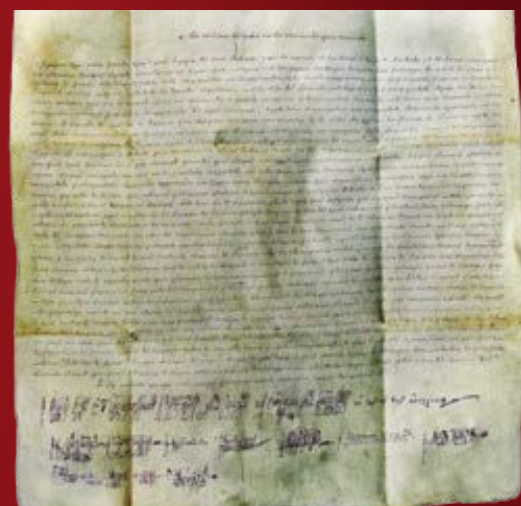
Până în secolul al XIX-lea, Biserica Ortodoxă din Țările Române depindea canonic de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol. Deși credința era aceeași, această legătură însemna că ierarhii erau numiți adesea de către greci, iar resursele bisericilor românești erau direcționate spre alte centre ortodoxe. Dar românii își doreau o Biserică independentă, care să le aparțină cu adevărat, așa cum visau și la un stat unit și suveran.

În 1825, în timpul domniei lui Grigore al IV-lea Ghica, se pun primele baze pentru autocefalie, iar mișcarea de emancipare bisericească continuă în deceniile următoare. Momentul decisiv vine în 1885, când Patriarhia Ecumenică recunoaște oficial autocefalia BOR, marcând un pas imens spre consolidarea identității naționale.

Nașterea Patriarhiei: încununarea unei lupte

Dar drumul nu se oprește aici. După Marea Unire din 1918, România devenea un stat mare și puternic, iar Biserica Ortodoxă trebuia să reflecte această realitate. Astfel, în 1925, la exact 100 de ani după începuturile autocefaliei, BOR devine Patriarhie, avându-l ca prim conducător pe Patriarhul Miron Cristea.

Acest moment a fost mai mult decât un titlu onorific – a fost recunoașterea oficială a maturității Bisericii Ortodoxe Române, care devenea egală în rang cu marile Patriarhii ale lumii ortodoxe.

Credința care ne-a ținut împreună

Biserica nu a fost doar un garant al identității naționale, ci și un sprijin pentru oameni în vremuri grele. În timpul regimului comunist, când credința era persecutată, preoții și credincioșii și-au păstrat nădejdea și au rezistat presiunilor. După 1989, Biserica a avut un rol crucial în renașterea spirituală a țării, construind noi biserici, redeschizând școli teologice și implicându-se în societate.

Astăzi, la 200 de ani de la începutul luptei pentru autocefalie, Biserica Ortodoxă Română rămâne cel mai important sprijin moral și spiritual al poporului român. În ciuda provocărilor moderne, BOR continuă să fie o punte între trecut și viitor, între tradiție și prezent.

Imagini actuale din viața Bisericii Ortodoxe Române – o slujbă festivă, un pelerinaj sau o procesiune ortodoxă din România, care să releve continuitatea vie a credinței strămoșești.

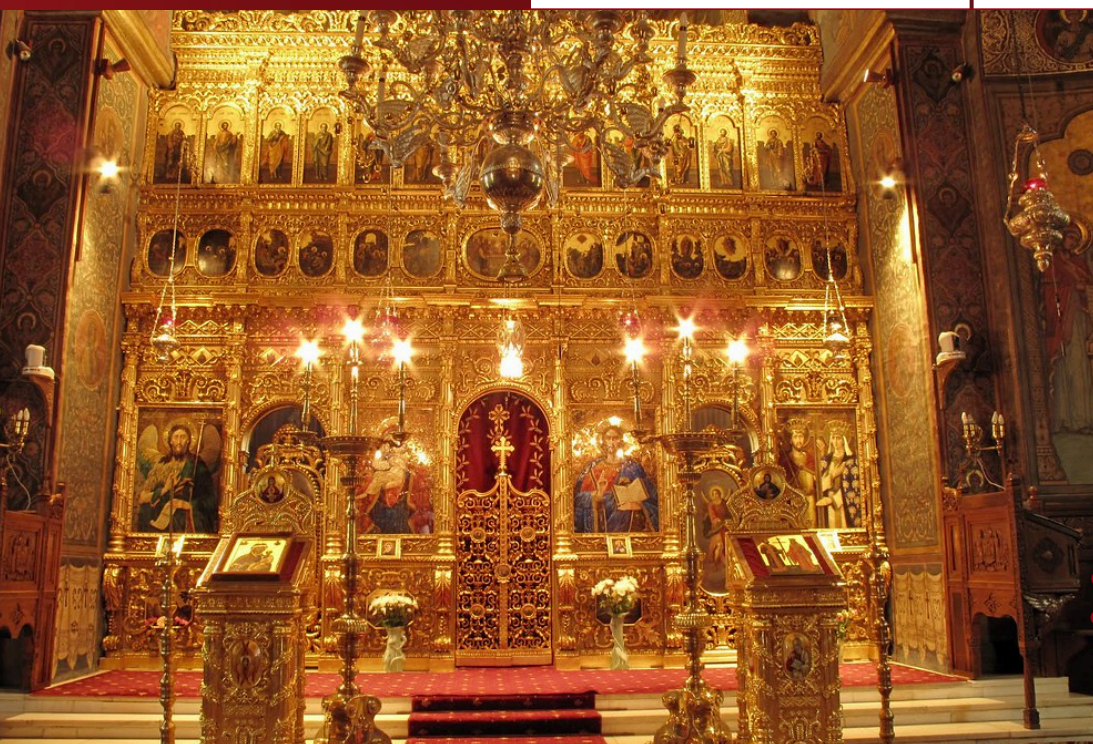
Catedrala Patriarhală București

O moștenire vie

Privind înapoi, vedem că Biserica noastră a fost întotdeauna alături de popor – în momente de glorie și în vremuri de suferință. Dar nu e vorba doar de istorie. Credința ortodoxă nu este un artefact muzeal, ci o moștenire vie, care continuă să ne modeleze ca oameni și ca națiune.

În fond, Biserica nu e doar ziduri și slujbe, Biserica suntem noi.

În 2025, Biserica Ortodoxă Română marchează două secole de luptă, de jertfă și de biruință. Să nu uităm că noi suntem cei care ducem mai departe această moștenire. Viitorul Bisericii depinde de credința și faptele noastre.

SURSE

- [1]: „The world's most powerful laser opens up new research perspectives in fundamental physics”, David Larousserie,
https://www.lemonde.fr/en/science/article/2024/04/07/the-world-s-most-powerful-laser-opens-up-new-research-perspectives-in-fundamental-physics_6667603_10.html
- [2]: „OFICIAL Nicolae Zamfir, directorul laserului de la Măgurele, a fost revocat din funcție de ministrul Educației”, Raluca Pantazi
<https://www.edupedu.ro/breaking-nicolae-zamfir-directorul-laserului-de-la-magurele-a-fost-revocat-din-functie-surse/>
- [3]: „Curriculum Vitae – Nicolae-Victor Zamfir”
https://www.eli-np.ro/documents/CV_NV_Zamfir_EN_February2020.pdf
- [4]: https://acad.ro/acad_membri/membri/Zamfir_Nicolae.html
- [5]: www.eli-np.ro
- [6]: „10 PW peak power femtosecond laser pulses at ELI-NP”, Christophe Radier, Olivier Chalus, Mathilde Charbonneau, Shanjuhan Thambirajah, Guillaume Deschamps, Stephane David, Julien Barbe, Eric Etter, Guillaume Matras, Sandrine Ricaud, Vincent Leroux, Caroline Richard, François Lureau, Andrei Băleanu, Romeo Banici, Andrei Grădinariu, Constantin Căldăraru, Cristian Căpitanu, Andrei Nazîru, Bogdan Diaconescu, Vicențiu Iancu, Răzvan Dabu, Daniel Ursescu, Ioan Dăncuș, Călin Alexandru Ur, Kazuo A. Tanaka, Nicolae-Victor Zamfir
<https://www.cambridge.org/core/journals/high-power-laser-science-and-engineering/article/10-pw-peak-power-femtosecond-laser-pulses-at-elinp/7F68E8E791BE58DAD69566A9DD53A96B>
- [7]: „Soarele răsare de la Măgurele”, Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene
<https://mfe.gov.ro/soarele-rasare-de-la-magurele/>
- [8]: „Gérard Mourou Facts”, nobelprize.org
<https://www.nobelprize.org/prizes/physics/2018/mourou/facts/>
- [9]: „A salute to ELI's Founding Father and Nobel Prize Laureate Gérard Mourou”, Allen Weeks
<https://eli-laser.eu/news/a-salute-to-elis-founding-father-and-nobel-prize-laureate-gerard-mourou/>
- [10]: <https://www.infp.ro/>
- [11]: <https://mscitech.educatiepentrustiinta.ro/>
- [12]: <https://mscitech.educatiepentrustiinta.ro/pentru-elevi/teme/>
- [13]: <https://scicommttoolbox.ro/activitati/geotree-cartarea-radacinilor-de-copaci-prin-geofizica/>
- [14]: <https://operanb.ro/>
- [15]: <https://mnar.ro/descopera/galerii-permanente/74-galeria-de-arta-romaneasca-moderna/lucrari-in-galeria-de-arta-romaneasca-moderna/89-romania-revolutionara-1850>

CONTACT

Email: revista.inorog@cncv.ro

INOROG

ISSN 3045 – 2260 | ISSN-L 3045 – 2260